

Η ΕΓΚΑΘΙΔΡΥΣΗ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ»

του Πρωτοπρ. Κυριακού Τσουρού,
Γραμματέως της Σ. Έ. επί των αίρέσεων

(β' μέρος)

Τρόποι εγκαθίδρυσης της “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας”.

Γιά τήν επιβολή καί τήν εγκαθίδρυση τής “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας” ή Μπέϊλυ υποδεικνύει “τάς μεγάλας γενικάς γραμμάς” καί μερικούς “πρακτικούς” τρόπους, τούς όποιους θεωρεῖ απαραίτητους.

Πρῶτο ὅμως μέλημα τής Μπέϊλυ εἶναι νά “ξεκαθαρίσει” ὅτι στήν “Νέα Παγκόσμια Θρησκεία” δέν ἔχει θέση ή “προσευχή” καί ή “λατρεία”, ὅπως αὐτές ἀσκοῦνται μέχρι σήμερα. Ἀντ’ αὐτῶν εἰσάγεται ή “ἐπιστήμη τής Ἐπικλήσεως” (“Μεγάλη Ἐπίκλησις”, μέ τά τρία εἶδη τῆς) καί τῆς “Προκλήσεως”. Τό ἔργο τῆς “Ἐπικλήσεως”, τό ὅποιο “εἶναι ή κλείς τῆς μελλούσης παγκοσμίου θρησκείας”, θά ἐκτελεῖται μέν ἀπό ἐξασκημένες πρός τοῦτο “μάζες ἀνθρώπων”, ὅμως θά ἀποτελεῖ κυρίως ἔργο ἐμπείρων ἀτόμων “πού ἔχουν ἐκγυμνάσει τόν νοῦν των διά τοῦ ὀρθοῦ διαλογισμοῦ, πού γνωρίζουν τήν δύναμιν τῶν μαγικῶν τύπων, τῶν μάντρας ή μαγικῶν ἐπωδῶν καί τῶν ἐπικλήσεων καί οἱ ὅποιοι ἐργάζονται συνειδητῶς”¹.

Ἡ ἀντικατάσταση τῆς προσευχῆς μέ τόν διαλογισμό καί ή σύνδεση τούτου μέ τά Ἰνδουϊστικά “μάντρας”, τούς “μαγικούς τύπους” καί τίς “μαγικές ἐπωδούς”, ἀποκαλύπτουν κατά τόν πλέον σαφῆ καί κατηγορηματικό τρόπο τόν μαγικό, ἀποκρυσταλλικό καί ἀντιχριστιανικό χαρακτήρα τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας”.

Στήν συνέχεια ή Μπέϊλυ προτείνει καί “πρακτικούς” τρόπους, μέ τούς ὁποίους

θά ἐπιτευχθεῖ ή ἐγκαθίδρυση τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας”. Μεταξύ αὐτῶν, ἰδιαίτερη σημασία καί προτεραιότητα δίνει στήν καθιέρωση τριῶν μεγάλων “κυρίων” ἑορτῶν τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας” καί βεβαίως, ὡς γνήσιο τέκνο τῆς “Νέας Ἐποχῆς”, τίς συνδέει μέ τήν ἀστρολογία καί τόν ζωδιακό κύκλο. “Ἡ θέσπισις μερικῶν μεγαλειτέρων ἑορτῶν ἐν σχέσει μέ τήν Σελήνην καί, εἰς μικρότερον βαθμόν μέ τόν Ζωδιακόν, θά προκαλέσῃ τήν ἐνίσχυσιν τοῦ πνεύματος τῆς ἐπικλήσεως καί τήν, συνεπεία τούτου, εἰσροήν τῶν προκαλουμένων ἐπιρροῶν”². Ἡ θέσπιση αὐτῶν τῶν τριῶν “κυρίων” καί παγκοσμίων ἑορτῶν θά δημιουργήσῃ μία “ὁμοιομορφία εἰς τά τυπικά τῶν θρησκείων τοῦ κόσμου”, λέει ή Μπέϊλυ, “θά βοηθήσῃ τούς ἀνθρώπους παντοῦ νά ἐνισχυθοῦν ἀμοιβαίως εἰς τό ἔργον των καί νά ἰσχυροποιήσῃ εἰς μέγαν βαθμόν τά ρεύματα τῆς σκέψεως, πού κατευθύνονται πρός τάς Πνευματικές Ζώας, πού ἀναμένουν. Ἐπί τοῦ παρόντος, ή Χριστιανική θρησκεία ἔχει τάς μεγάλας ἑορτάς, οἱ Βουδδισταί ἑορτάζουν τήν σειράν τῶν διαφόρων ἰδικῶν των πνευματικῶν γεγονότων, καί οἱ Ἰνδουῖσταί ἔχουν καί ἐκεῖνοι ἄλλον κατάλογον ἀγίων ἡμερῶν. Εἰς τόν κόσμον τοῦ μέλλοντος, ὅταν θά ὀργανωθῇ, ὅλοι οἱ μέ πνευματικές προθέσεις καί τάσεις ἀνθρωποι παντοῦ, θά ἑορτάζουν τάς ἰδίας ἀγίας ἡμέρας. Αὐτό θά ἐπιφέρῃ τήν συγκέντρωσιν καί ἐναποθήκευσιν τῶν πνευματικῶν πόρων καί μίαν κοινήν πνευματικήν προσπάθειαν, ἐπί πλέον δέ καί τήν ταυτόχρονον πνευματικήν ἐπίκλησιν. Ἡ

1. Αλ. Μπέϊλυ, Ἡ ἐπανεμφάνισις τοῦ Χριστοῦ, σ. 163.

2. Αὐτόθι, σ. 164.

δυναμικότης ενός τοιούτου γεγονότος είναι προφανής”³.

Μέ το σχέδιο αυτό, πού προτείνει ή Μπέϊλυ, δέν θά ύπάρχουν πλέον ξεχωριστές έορτές γιά κάθε θρησκεία, αλλά όλοι μαζί θά έορτάζουν “γεγονότα” τών διαφόρων “παραδόσεων”, μέσα βεβαίως σέ έναν τερατώδη θρησκευτικό συγκρητισμό-χοάνη, ό όποιος είναι προφανές ότι ανατρέπει όλόκληρη τήν χριστιανική διδασκαλία και τήν πίστη στήν μοναδικότητα του Ίησου Χριστού.

Συγκεκριμένα, ή Μπέϊλυ “ύποδεικνύει” τρείς κατ’ έτος “κύριες έορτές” προσπαθώντας συγχρόνως νά “προφητεύση”, όπως γράφει, “τήν φύσιν τών παγκοσμίων έορτών του μέλλοντος”. Οί “κύριες” αυτές έορτές θά συμπίπτουν μέ τρείς διαδοχικές πανσελήνους τών μηνών Απριλίου, Μαΐου και Ίουνίου. Μέ βάση αυτές τίς “κύριες έορτές” θά καθιερωθούν και άλλες μικρότερες κοινές γιά όλους έορτές, οί όποιες θά καλύπτουν όλόκληρο τόν ζωδιακό κύκλο. Οί τρείς “κύριες έορτές” θά είναι οί ακόλουθες:

α) **Ή “Έορτή του Πάσχα”**. “Είναι ή έορτή του αναστάντος, ζώντος Χριστού, του Έκπαιδευτοῦ όλων τών ανθρώπων, του Αρχηγού της Πνευματικής Τεραρχίας... Η έορτή καθορίζεται πάντοτε από τήν ήμερομηνίαν της πρώτης Πανσελήνου της ανοίξεως και αποτελεί τήν μεγάλην Χριστιανικήν Έορτήν της Δύσεως”⁴.

Βεβαίως, έδῶ ό αναγνώστης δέν πρέπει νά παραπλανηθεί από τήν χρήση τών όρων “αναστάντος”, “Χριστός” και “Χριστιανική Έορτή”. Ο όρος “Χριστός” της Μπέϊλυ συνοδεύεται από τόν κατηγορηματικό προσδιορισμό “ζών”. Τοῦτο σημαίνει ότι δέν έννοείται ό ιστορικός Ίησους Χριστός, αλλά ό “ζών” σήμερα “Χριστός” της “Νέας Έποχής” -και έν προκειμένῳ ό

“Χριστός” της Θεοσοφίας και του Αποκρυφισμοῦ- πού μπορεί νά είναι ό Μαϊτρέγια ή κάποιος άλλος ζωντανός δῆθεν “Χριστός”, δηλαδή μιá “χριστική κατάσταση”. Γι’ αυτό και ό “Χριστός” αυτός προσδιορίζεται ως “Έκπαιδευτής όλων τών ανθρώπων” και ως “Αρχηγός της Πνευματικής Τεραρχίας”. Έπομένως, Η **“Έορτή του Πάσχα”** της Μπέϊλυ δέν έχει καμμία σχέση μέ τό Χριστιανικό Πάσχα και τήν Ανάσταση του Ίησου Χριστού. Τόσον ή χρήση του όρου **“Έορτή του Πάσχα”**, όσο και ή σύνδεσή του μέ τήν πανσέληνο της έαρινῆς ίσημερίας είναι παραπλανητικά.

β) **Ή “Έορτή του Βεσάχ”**. “Είναι ή έορτή του Βούδδα, του Πνευματικού Μεσολαβητοῦ μεταξύ του ύψιστου πνευματικού κέντρου της Σαμπάλλας και της Τεραρχίας... Η έορτή αυτή θά καθορίζεται πάντοτε έν σχέσει πρός τήν Πανσέληνον του Μαΐου, όπως συμβαίνει και σήμερα. Είναι ή μεγάλη έορτή της Ανατολῆς”⁵.

Κατά τήν έορτή αυτή, λέει ή Μπέϊλυ, “ανά πάν έτος (κατά τήν έορτήν του Βεσάκ, της Πανσελήνου του Μαΐου), ό Βούδας επικοινωνεί μέ τήν ανθρωπότητα, διά του Χριστού και της συγκεντρωμένης και μέ προσοχήν παρακολουθούσης Τεραρχίας”⁶.

Η Μπέϊλυ μεταφέρει και ένα “παλαιό θρύλο, ό όποιος έχει σήμερα εφαρμογή και παρέχει τήν κλειδα τών σχέσεων του Χριστού μέ τόν Βούδдан”, σύμφωνα μέ τόν όποιο, “ύπό συμβολικήν μορφήν”, ό Βούδδας, όταν έφθασε στήν φώτιση “προέβλεψε τήν έποχήν κατά τήν όποίαν ό Άδελφός Του, ό Χριστός, θά ειργάζετο εις τό έργον της Μεγάλης Υπηρεσίας” και γιά νά βοηθήσει τόν “Χριστόν”, “αφήκεν όπίσω Του (πρός χρήσιν του Χριστού), εκείνο πού φέρει τό μυστηριώδες όνομα “τά ένδύματά Του”. Έκληροδότησε και αφήκε εις κάποιο μέρος ασφαλές, τό σύνολον της συναισθηματικῆς-

3. Αυτόθι, σ. 165.

4. Αυτόθι, σ. 166.

5. Αυτόθι.

6. Αυτόθι, σ. 103.

διαισθητικῆς Του φύσεως, ἐκεῖνο τό “ὅποῖον μερικοί ὀνομάζουν ἀστρικόν σῶμα, καθὼς καί τό σύνολον τῆς γνώσεως καί τῆς σκέψεως Του, πού ὀνομάζεται ὁ νοῦς ἢ τό νοητικόν Του σῶμα”⁷.

Κατά συνέπεια, καί ἡ ἑορτή αὐτή τοῦ βουδιστικοῦ **Βεσάχ** σχετίζεται καί συνδέεται μέ τόν “Χριστό”, ὅπως τόν θέλει καί τόν φαντάζεται ἡ “Νέα Παγκόσμια Θρησκεία” τῆς Μπέϊλυ.

γ) Ἡ τρίτη “κυρία” παγκόσμια ἑορτή εἶναι ἡ “**Εορτή τῆς Καλῆς Θελήσεως**”. Αὐτή θά εἶναι ἡ ἑορτή τοῦ Πνεύματος τῆς ἀνθρωπότητος... καί θά εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τήν ἔκφρασιν ὀρθῶν σχέσεων μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ Εορτή αὐτή θά καθορίζεται κατ’ ἔτος ἐν σχέσει μέ τήν Πανσέληνον τοῦ Ἰουνίου. Θά εἶναι ἡ ἡμέρα κατά τήν ὁποῖαν θ’ ἀναγνωρίζονται ἡ πνευματική καί ἡ θεία φύσις τῆς ἀνθρωπότητος... Κατ’ ἔτος, κατά τήν ἡμέραν αὐτήν, ὁ Χριστός κηρύσσει τήν τελευταίαν ὀμιλίαν τοῦ Βούδδα ἐνώπιον τῆς συγκεντρωμένης Ἱεραρχίας”⁸.

Κατά τήν ἑορτή αὐτή, λοιπόν, θά ἑορτάζεται “ἡ πνευματική καί ἡ θεία φύσις τῆς ἀνθρωπότητος”. Δηλαδή θά λατρεύεται ἡ θεοποιημένη ἀνθρώπινη φύση, ἀφοῦ, κατά τήν “Νέα Ἐποχή”, ὁ ἀνθρώπος εἶναι κατ’ οὐσίαν “θεός”, “ἐκροή” ἢ “ἐκδήλωση” τοῦ “θεοῦ”, μέρος τοῦ συμπαντικοῦ “Ἐνός” ἢ “Ὀλου”.

Αὐτές οἱ τρεῖς ἑορτές, συμπληρώνει ἡ Μπέϊλυ, ἄν καί δέν συσχετίζονται μεταξύ τους, ἤδη ἑορτάζονται σήμερα, ἀλλά χωριστά ἢ καθεμιά. Ὅμως, “Ἡ ἡμέρα καθ’ ἣν καί αἱ τρεῖς αὐταί ἑορταί θά τηροῦνται καθ’ ὅλον τόν κόσμον πλησιάζει καί δι’ αὐτῶν μία μεγάλη πνευματική ἐνότης θά ἐπιτευχθῆ καί τά ἀποτελέσματα τῆς Μεγάλης Προσεγγίσεως, πού εὐρίσκεται τόσο πλησίον μας κατ’ αὐτήν τήν ἐποχήν, θά σταθεροποιηθοῦν μέ τήν χρῆσιν τῆς ὀμαδικῆς

ἐπικλήσεως τῆς ἀνθρωπότητος καθ’ ὅλον τόν πλανήτην”⁹.

Μέ βάση αὐτές τίς “κύριες” ἑορτές θά καθιερωθοῦν στήν συνέχεια καί ἄλλες μικρότερες κοινές ἑορτές, συνδεδεμένες πάντοτε μέ τήν πανσέληνο ἐκάστου μηνός, ὥστε ἔτσι νά καλύπτεται ὀλόκληρος ὁ ζωδιακός κύκλος. Ὅμως καί οἱ μικρότερες αὐτές κοινές ἑορτές “θ’ ἀναγνωρίζονται ὡς ἔχουσαι ἐπίσης ζωτικήν σπουδαιότητα”. Ὅλες αὐτές οἱ ἑορτές “θ’ ἐμπεδώσουν εἰς τήν συνείδησιν τῶν ἀνθρώπων τάς θείας ιδιότητας”. Στήν ἐμπέδωση καί κατάκτηση αὐτῶν τῶν “θείων ιδιοτήτων” θά φθάσουμε “μέ τήν ἐνδελεχῆ μελέτην τῆς φύσεως κάποιου ἀστερισμοῦ ἢ ἀστερισμῶν, πού ἀσκοῦν ἐπίδρασιν ἐπί τῶν μηνῶν αὐτῶν. Ὁ Αἰγόκερως, π.χ. (τόν Δεκέμβριον), θά ἐφιστᾶ τήν προσοχήν μας εἰς τήν πρώτην μύησιν, τήν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ εἰς τό σπήλαιον τῆς καρδίας καί θά μᾶς ὑποδεικνύει τήν ἀναγκαιοῦσαν ἐξάσκησιν διὰ νά ἐπέλθῃ τό μέγα τοῦτο γεγονός εἰς τήν ζωήν τοῦ ἀτόμου... Κατ’ αὐτόν τόν τρόπον, αἱ δώδεκα ἐτήσιαι ἑορταί θά ἀποτελέσουν τήν ἀποκάλυψιν τῆς θεότητος... καί θά ἐκφράζεται πλήρως ἡ σχέσις τοῦ Συνόλου πρὸς τό μέρος καί τοῦ μέρους πρὸς τό Σύνολον τοῦτο”¹⁰.

Σέ ὅλη αὐτή τήν διαδικασία τοῦ καθορισμοῦ τῶν κοινῶν παγκοσμίων ἑορτῶν εἶναι φανερή ἡ στενή σχέση τῆς Μπέϊλυ καί γενικώτερα τῆς Θεοσοφίας μέ τόν Ἀποκρυφισμό, ἀλλά καί μέ τήν Ἀστρολογία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τήν βάση καί τό ἰδεολογικό ὑπόβαθρο τῆς “Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου”.

Οἱ δυσκολίες γιά τήν ἐγκαθίδρυσή της.

Υπάρχουν ὅμως καί δυσκολίες γιά τήν ἐγκαθίδρυσή τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρη-

7. Αὐτόθι, σ. 107.

8. Αὐτόθι, σ. 166.

9. Αὐτόθι, σ. 167.

10. Αὐτόθι, σσ. 167-168. Ἐδῶ ἡ Μπέϊλυ ταυτίζεται μέ τίς θέσεις τοῦ “Ὑδροχοϊκοῦ Εὐαγγελίου” τοῦ Levi Dowling, τό ὅποιο κάνει λόγο γιά τίς πέντε “μυήσεις” τοῦ Χριστοῦ, ἀπό τίς ὁποῖες ἡ πρώτη εἶναι ἡ Γέννηση.

σκείας”, τίς ὅποιες ἡ Μπέϊλυ δέν παραλείπει νά ἐπισημάνει. Κατά τήν Μπέϊλυ, λοιπόν, δύο εἶναι οἱ συντελεστές πού δυσκολεύουν καί περιορίζουν τήν σημερινή εὐκαιρία τῆς ἐπανεμφάνισης τοῦ “Χριστοῦ”: “1. Ἡ ἀδράνεια τοῦ συνήθους Χριστιανοῦ ἢ τοῦ πνευματικῶς σκεπτομένου ἀνθρώπου, εἰς κάθε χώραν - τῆς Ἀνατολῆς ἢ τῆς Δύσεως. 2. Ἡ ἔλλειψις τοῦ χρήματος διά τό ἔργον τῆς προετοιμασίας”¹¹. Μάλιστα, θεωρεῖ ὅτι ὁ δεύτερος “συντελεστής”, “Ἡ ἔλλειψις Οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ”, εἶναι “ἴσως ἡ κυριωτέρα δυσκολία καί εἰς πολλούς ἐνίστε φαίνεται ὅτι ἀποτελεῖ δυσκολίαν ἀνυπέρβλητον”. Καί τοῦτο διότι “Περιλαμβάνει τό πρόβλημα τῆς ἀληθοῦς οἰκονομικῆς κηδεμονίας καί τῆς διχογετεύσεως ἀναλόγων χρηματικῶν ποσῶν εἰς ἀγωγούς, οἱ ὅποιοι θά βοηθήσουν, κατά τρόπον ὀριστικόν, εἰς τό ἔργον τῆς προετοιμασίας διά τήν ἐπιστροφήν τοῦ Χριστοῦ”. Πρός τόν σκοπόν αὐτόν, οἱ “πνευματικοί ἐργάται... Ὀφείλουν νά συστήσουν τό συνδικάτον, τό ἴδρυμα ἢ τήν ὀργάνωσιν ἐκείνην, ἡ ὅποια θά διαχειρίζεται τό προσφερόμενον χρήμα”¹².

Ἐάν λοιπόν δέν ἐργασθοῦν σωστά καί ἐντατικά οἱ ὀπαδοί του, οἱ “πνευματικοί ἐργάται”, δέν μπορεῖ νά “ἐπανεμφανισθῆ” ὁ “Χριστός” τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας”, διότι -ὡς φαίνεται- ἡ ἐπανεμφάνισή του δέν καθορίζεται ἀπό τήν δική του ἐλεύθερη βούληση, ἀλλά “ἀπό τήν ἰδικήν μας ἐργασίαν ἐξαρτᾶται ἡ ἔλευσίς Του”¹³. Ἡ ἔλευσίς του ἐξαρτᾶται ἀκόμη ἀπό τήν ἐμπέδωση ὀρθῶν σχέσεων μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, ἔργο στό ὅποιο πρέπει νά ἀφοσιωθοῦν οἱ ὀπαδοί του.

Ἀντιθέτως, ἡ Ἐκκλησία στό θέμα αὐτό “παρενέβαλε ἐμπόδια εἰς τό διάστημα τῶν αἰώνων καί δέν τό ὑπεβοήθησε, λόγῳ τοῦ

φανατικοῦ της ζήλου νά κάμῃ ὅλους τοὺς λαούς “Χριστιανούς” καί ὄχι ὀπαδοὺς τοῦ Χριστοῦ. Ἐξῆρε τήν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν καί ὄχι τήν ἀγάπην καί τήν στοργικὴν κατανόησιν, ὅπως τήν παρουσίασε μέ τό παράδειγμά Του ὁ “Χριστός”. Ἡ Ἐκκλησία ἐκήρυξε τόν φλογερόν Σαούλ τόν Ταρσέα, καί ὄχι τόν πρᾶον ξυλουργόν τῆς Γαλιλαίας”¹⁴.

Ἡ Μπέϊλυ κατηγορεῖ ἀκόμη τήν Ἐκκλησία καί τοὺς θεολόγους της ὅτι ἔδωσαν ἐσφαλμένες ἐρμηνεῖες τῆς ἱστορίας τῶν Εὐαγγελίων καί διαστρέβλωσαν τήν “ἀρχική, κρυσταλλίνη ἀγνότητά της”. Ἔτσι, “Ὁ Χριστός παρίσταται σήμερον ὡς γεννηθεὶς κατά τρόπον οὐχὶ φυσιολογικόν, ὡς διδάξας καί κηρύξας ἐπὶ τρία ἔτη καί κατόπιν σταυρωθεὶς καί τέλος ὡς ἀναστηθεὶς καί ἐγκαταλείψας τήν ἀνθρωπότητα διά νά “καθίσῃ ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός” ἐν ἐπιβλητικῇ πομπῇ εἰς τόπον ἄγνωστον. Ἐπίσης, ὅλαι αἱ ἄλλαι προσεγγίσεις πρὸς τόν Θεόν ἀπό οἰονδήποτε ἄλλον λαόν, καί εἰς οἰανδήποτε ἐποχὴν καί χώραν, θεωροῦνται παρά τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ὡς προσεγγίσεις ἐσφαλμέναι, ὡς ἐκτελούμεναι ἀπό τοὺς ὑποτιθεμένους “ἐθνικούς” καί ὡς ἔχουσαι ἀνάγκην τῆς Χριστιανικῆς παρεμβάσεως... Ὀλόκληρος ἡ σπουδαιότης ἀπεδόθη, ὅπως ὅλοι γνωρίζομεν, εἰς τήν “δι’ αἵματος θυσίαν τοῦ Χριστοῦ” ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καί εἰς τήν σωτηρίαν, ἡ ὅποια ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἀναγνώρισιν καί ἀποδοχὴν τῆς τοιαύτης θυσίας. Ἡ διὰ μεσολαβήσεως συνταύτισις μέ τήν Θεότητα, ἀντικατέστησε τήν πεποιθήσιν, τήν ὅποιαν ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μᾶς συνέστησε νά ἔχωμεν εἰς τήν ἰδικὴν μας Θεότητα”(sic)¹⁵.

Μέ αὐτή τήν “ἐσφαλμένη” διδασκαλία της ἡ Ἐκκλησία συνετέλεσε στήν καθυστέρηση τῆς ἐπανεμφάνισης τοῦ “Χριστοῦ”, καταστρέφοντας μέσα στίς ψυχές τῶν ἀν-

11. Αὐτόθι, σ. 178.

12. Αὐτόθι, σ. 184.

13. Αὐτόθι, σ. 202.

14. Αὐτόθι, σ. 15, (ἡ ὑπογράμμιση δική μας).

15. Αὐτόθι, σσ. 68-69, (ἡ ὑπογράμμιση δική μας).

θρώπων τήν “πεποίθηση” γιά τήν δική τους “θεότητα”.

Παρό’ όλα ταῦτα, ἡ Μπέϊλυ εἶναι αἰσιόδοξη ὅτι ὅλα τά ἐμπόδια μποροῦν νά ὑπερπηδηθοῦν. Ἐτσι, θά ἔλθει ἡ ἐποχή κατά τήν ὁποία “ἡ διοικήσις θά εἶναι εἰς χεῖρας ἑνός λαοῦ πεφωτισμένου· οἱ ἄνθρωποι αὐτοί δέν θά ἀνέχονται νά ὑπάρχη ἀθθεντία εἰς καμμίαν Ἐκκλησίαν ἢ ὀλοκληρωτισμός εἰς οἰονδήποτε πολιτικόν σύστημα· δέν θ’ ἀνέχονται, οὔτε θά ἐπιτρέπουν νά διοικῆ οἰονδήποτε σῶμα ἀποτελούμενον ἀπό ἀνθρώπων, πού ἀναλαμβάνουν νά τοὺς πείσουν ὅτι ὀφείλου νά πιστεύουν διά νά σωθοῦν ἢ ποίαν κυβέρνησιν ὀφείλου νά δεχθοῦν”¹⁶.

Μέ τήν παρέμβαση τῆς “Πνευματικῆς Ἱεραρχίας”, ἀλλά καί τοῦ ἴδιου τοῦ “Χριστοῦ”, ὑπάρχουν ἤδη “πεφωτισμένοι ἄνθρωποι”, ὅπως εἶναι ὁ “Νέος Ὁμιλος τῶν Ἐξυπηρετητῶν τοῦ Κόσμου”, καί ἐργάζονται σ’ αὐτό τό ἔργο. “Ἄνδρες καί γυναῖκες παντοῦ καί εἰς κάθε τομέα τῆς ζωῆς, ἐξαγγέλλουν τάς νέας αὐτάς ἀληθείας, πού εἰς τό μέλλον θά διέπουν τήν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων· συνιστοῦν τάς νέας ἐκεῖνας ὀργανώσεις, τάς κινήσεις καί τάς ομάδας –τάς μεγάλας καί τάς μικράς- πού θά ἐξοικειώσουν τάς μάζας τῶν ἀνθρώπων μέ τήν πραγματικότητα τῆς ἀνάγκης καί μέ τόν τρόπον, μέ τόν ὁποῖον θ’ ἀντιμετωπισθῆ”¹⁷. Ὁ “ἐργάτης” τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας” θά ἀντιληφθῆ σὺν τῷ χρόνῳ, ὅτι “ὑπάρχει ἐπὶ τῆς Γῆς μία καλῶς ὀργανωμένη καί ὀλοκληρωμένη Ὁμάς, εἰς τήν ὁποίαν μπορεῖ νά δοθῆ τό ὄνομα τοῦ Νέου Ὁμίλου Ἐξυπηρετητῶν τοῦ Κόσμου. Θά διαπιστώσῃ ὅτι **τά μέλη του ὑπάρχουν παντοῦ καί ἐργάζονται εἰς κάθε χώραν καί εἰς ὅλας τάς ὀργανωμένας θρησκευτικάς καθὼς καί ὅλας τάς ἄλλας ομάδας**, πού εἶναι ἀφιερωμένοι εἰς τήν εὐημερίαν τῆς ἀνθρωπότητος

καί εἰς τήν προετοιμασίαν διά τήν ἐπιστροφήν τοῦ Χριστοῦ”¹⁸.

Ἡ Μπέϊλυ ὑποστήριζε, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἤδη κατά τά δέκα τελευταῖα ἔτη πρό τῆς συγγραφῆς τοῦ βιβλίου της “Ἡ ἐπανεμφάνισις τοῦ Χριστοῦ”, εἶχε διοργανωθεῖ ὁ “Νέος Ὁμιλος τῶν Ἐξυπηρετητῶν τοῦ κόσμου” καί ἀποτελοῦσε “ὀμάδα ἀπό ἀνδρας καί γυναῖκας κάθε ἔθνους καί φυλῆς, κάθε θρησκευτικῆς ὀργανώσεως καί ἀνθρωπιστικῆς κινήσεως, πού εἶναι βασικῶς προσηνατολισμένοι ἢ ἀρχίζου νά προσανατολίζονται πρός τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Εἶναι μαθηταί τοῦ Χριστοῦ, πού ἐργάζονται συνειδητῶς καί κάποτε ἀσυνειδητῶς διά τήν ἐπανεμφάνισίν Του”¹⁹.

Ἡ Μπέϊλυ, τέλος, θεωρεῖ τόν ἀριθμό καί τήν ἀκτίνα δράσης τῶν μελῶν τοῦ “σώματος” αὐτοῦ ἐπαρκῆ γιά νά ἐπιφέρουν τίς μεταβολές, πού εἶναι ἀναγκαῖες γιά νά δώσουν στόν “Χριστό” τήν εὐκαιρία “νά περιπατήσῃ καί πάλιν μεταξύ μας”. Αὐτό θά ἐπιτευχθεῖ ἂν τά ἄτομα αὐτά εἶναι πρόθυμα “**νά ὑποτάξουν τάς ἐθνικάς, θρησκευτικάς καί τάς μεταξύ τῶν ὀργανώσεών των διαφοράς... νά ἐξοικειώσουν τήν ἀνθρωπότητα μέ τήν σκέψιν τῆς ἐπανεμφανίσεως τοῦ Χριστοῦ... καί νά δώσουν μίαν σύνοψιν τοῦ ἔργου τῶν δύο Ἰῶν τοῦ Θεοῦ: τοῦ Βούδδα καί τοῦ Χριστοῦ, καί νά τό καταστήσουν ἀποτελεσματικόν**”²⁰.

Ἐτσι ὀραματιζόταν καί ὄνειρευόταν τήν “Νέα Παγκόσμια Θρησκεία” ἢ “σχισματική” θεοσοφίστρια καί ἀποκρουφίστρια Ἀλίκη Μπέϊλυ. Αὐτή τήν ἴδια “Παγκόσμια Θρησκεία” ἐξακολουθοῦν νά ἐπαγγέλλονται οἱ συνεχιστές ἐκεῖνης καί πολλές ἄλλες σύγχρονες παραθρησκευτικῆς ὀμάδες τῆς “Νέας Ἐποχῆς”. Μιά “θρησκεία” πού θά ἔχει τόν δικό της “Χριστό”, ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς οὐδεμία σχέση ἔχει μέ τόν ἀληθινό

16. Αὐτόθι, σ. 176.

17. Αὐτόθι, σ. 52.

18. Αὐτόθι, σ. 194, (ὑπογράμμιση δική μας).

19. Αὐτόθι, σ. 197.

20. Αὐτόθι, σ. 199, (ὑπογράμμιση δική μας).

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ 1990

του π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου (†)¹

(θ' μέρος)

Αναφερθήκαμε ιδιαίτερα στις κινήσεις «Καφέ Σχολειό» και «άνθρωποσοφία» και στις διασυνδέσεις τους με τό Υπουργείο Παιδείας για να υπογραμμίσουμε ακριβώς τον κίνδυνο της διάβρωσης και τις τρομακτικές συνέπειες που έχει στην αγωγή των παιδιών μας. Τό γεγονός ότι οί κινήσεις αυτές δέν παρουσιάζονται σάν αντιχριστιανικές και υποστηρίζουν πώς συνεργάζονται μέ επίσημους φορείς, ακόμη και μέ εκκλησιαστικούς, πολλαπλασιάζει ασφαλώς τή σύγχυση.

Άν τώρα σκεφτούμε πώς υπάρχουν πανεπιστημιακοί διδάσκαλοι μέ τέτοιου είδους διασυνδέσεις, τότε αντιλαμβανόμαστε τό μέγεθος του κινδύνου. Σήμερα υπάρχουν περιπτώσεις φοιτητών των θεολογικών μας Σχολών, που είναι μέλη τέτοιων οργανώσεων. Δέν αποκλείεται μελλοντικά, αυτοί οί άνθρωποι να αναλάβουν τό μάθημα των θρησκευτικών στά σχολεία μας.

Εξάλλου και οί ποιμένες της Εκκλησίας δέν είναι πάντοτε σέ θέση να «διακρίνουν τά πνεύματα». Όταν πρόσφατα οργανώσαμε ειδική όμιλία στην Έκάλη, τήν όποία

παρακολούθησαν 30 περίπου πρώην μέλη αποκρυφιστικής όργάνωσης, ένα ζευγάρι που ήλθε ειδικά γι' αυτή τήν όμιλία από τήν Κρήτη μάς είπε: «Τί θα γίνει μέ τούς ιερείς στην Κρήτη, που μάς λένε: είστε τυχεροί που μελετάτε τά βιβλία του Θεοφάνη Μπούκα»²;

Πολλές όμάδες της «Νέας Έποχής», ιδιαίτερα νεογνωστικές, γκουρουϊστικές και «ψυχολατρείες» όργανώνουν έκδηλώσεις σέ επίσημες αίθουσες, ιδιαίτερα σέ Πνευματικά Κέντρα Δήμων ή ακόμη και στό Πνευματικό Κέντρο της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας (Μιχαήλ Βόδα) και στή συνέχεια τό χρησιμοποιούν αυτό για να δηλώσουν πώς οί επίσημοι αυτοί φορείς αναγνωρίζουν τήν συμβολή τους στην άνορθωση της Έλληνικής κοινωνίας και τή «σοβαρότητα» της εργασίας τους.

Έδω πρέπει ιδιαίτερα να αναφέρουμε τό Εκπαιδευτικό Κέντρο του «Σώματος Έλληνίδων Όδηγών» (Βάρη), στό όποιο πραγματοποιούνταν σεμινάρια πολλών τέτοιων όμάδων, όπως της «Άνάστα Μάργκα», του «Υπερβατικού Διαλογισμού» του Μαχαρίσι Μάχες Γιόγκι, του Θεοφάνη Μπούκα και

1. Από τό ανέκδοτο έργο του: «Διαβρωτική Έπίδραση των "Αιρέσεων". Αντιαιρετική ποιμαντική στή δεκαετία του 1990».

2. Σημ. της Σύνταξης: Τό άρθρο είχε γραφεί πρό της Ζ' Πανορθόδοξου Συνδιάσκεψης του 1995.

ιστορικό Ίησοῦν Χριστόν. Αντιθέτως, είναι ή πλήρης αναίρεση Έκείνου, μιά "πιθηκίζουσα" αντιγραφή Του, μιά "αντίχρηστη" "καρικατούρα" Του, τήν όποία πεισματικά προσπαθούν να κατασκευάσουν και να επιβάλουν οί διάφορες αποκρυφιστικές όμάδες.

Άραγε, είναι δυνατό, μετά από όλα αυτά, να υπάρξουν ποτέ Χριστιανοί και μάλιστα Όρθόδοξοι, που θα παραπλανηθούν από τέτοια συνθήματα, εν όνόματι δήθεν της ειρηνικής συνύπαρξης και συνεργασίας των ανθρώπων και της "καλής θέλησης" και κατανόησης μεταξύ των λαών της γής;

ασφαλῶς καί ἄλλων ομάδων³. Μάλιστα μερικές φορές οἱ ομάδες αὐτές, στά ἔντυπά τους, ἔδωσαν καί τό τηλέφωνο τοῦ ΣΕΟ μέ τήν παρατήρηση πῶς δίδονται καί ἀπό αὐτό οἱ ἀπαραίτητες πληροφορίες.

Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία πῶς τά γεγονότα αὐτά φέρουν μεγάλη σύγχυση σέ οἰκογένειες καί σέ νέους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἐμπιστεύονται τούς φορεῖς αὐτούς καί δέν μποροῦν νά ὑποπτευτοῦν πῶς θά μποροῦσαν νά συνεργαστοῦν μέ κάποια ομάδα πού διεθνῶς χαρακτηρίζεται σάν «Σέκτα» καί μάλιστα ὄχι ἀπό κάποιους θρησκευτικούς κύκλους, ἀλλά ἀπό ὑπεύθυνους Ὑπουργούς Παιδείας σέ χῶρες τῆς ΕΟΚ, ἀπό κοινοβούλια καί ἀκόμη ἀπό τό ἴδιο το Εὐρωκοινοβούλιο⁴.

Κλείνοντας πρέπει νά ὑπογραμμίσουμε πῶς οἱ ομάδες αὐτές καλλιεργοῦν σήμερα τή θρησκευτική σύγχυση, μέ ἐκπομπές στά ραδιόφωνα καί στήν τηλεόραση, καθῶς ἐπίσης καί ἀπό τόν καθημερινό καί περιοδικό Τύπο. Δύο τουλάχιστον ραδιοφωνικοί σταθμοί στή χώρα μας εἶναι ἀποκρυφιστικοί, ἐνῶ ἀποκρυφιστικά προγράμματα προβάλλονται ὄχι μόνον ἀπό ιδιωτικούς, ἀλλά καί ἀπό κρατικούς τηλεοπτικούς σταθμούς. Ὀλόκληρος ὁ καθημερινός καί περιοδικός Τύπος ἀσχολεῖται μέ τέτοια θέματα, ἐνῶ ὑπάρχουν ἀρκετά περιοδικά ἐκδιδόμενα ἀπό ἀποκρυφιστικούς φορεῖς.

Τό τί πρόκειται νά συμβεῖ μετά τήν ἐνοποίηση τῆς Εὐρώπης⁵ μποροῦμε νά τό ἀντιληφθοῦμε ἀπό αὐτό πού συμβαίνει στή Γερμανία. Ἀπό 20 περίπου τηλεοπτικούς σταθμούς πού ὑπάρχουν σήμερα σ' αὐτή τή χώρα, 5 προέρχονται ἀπό τό χῶρο τῶν αἰρέσεων καί τοῦ ἀποκρυφισμοῦ τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

3. Σημ. τῆς Σύνταξης: Ὁ συντάκτης τοῦ ἀρθρου ἀναφέρεται στή ἐποχή ἐκείνη, σέ περιπτώσεις πού σήμερα δέν εἶναι δυνατόν νά ἐλεγχθοῦν.

4. βλ. Α. Αλεβιζοπούλου, Πνευματικός βιασμός· Νέες αἰρέσεις μιά πραγματική ἀπειλή.

5. Σημ. τῆς Σύνταξης: Ὁ συντάκτης τοῦ ἀρθρου ἀναφέρεται στήν πρό τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως περίοδο.

Εἰδικώτερα γιά τή χώρα μας πρέπει νά μνημονεύσουμε καί τά δορυφορικά κανάλια. Οἱ σχετικές ἐκπομπές ἀποτελοῦν τήν πρώτη βαθμίδα γιά μιά πιό συστηματική ἐπεξεργασία τῶν «ἐνδιαφερομένων» μέ τήν ἀποστολή ἐντύπων, κασετῶν, βίντεο, μέ τήν πρόσκλησή τους σέ «συνέδρια» καί «φεστιβάλ νεότητας». Ἀργότερα, ὅταν δημιουργηθοῦν οἱ «προϋποθέσεις», ὁ γκουρού ἢ «μεσσίας» ἐπισκέπτεται τή χώρα μας καί ἔτσι ὀργανώνονται νέες ομάδες μέ «σταθερές δομές»⁶.

2. Οἱ φουνταμενταλιστές.

Οἱ φουνταμενταλιστικές ομάδες δροῦν στή χώρα μας κυρίως σάν «ἀδογμάτιστες» ἢ καί ἐμφανίζονται σάν «Ὁρθόδοξες κινήσεις» καί «Ἱεραποστολές» πού, ὅπως ἰσχυρίζονται, «καλύπτονται» καί ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Τέτοιες ομάδες, οἱ ὁποῖες προέρχονται ἀπό τόν ἀμερικανικό χῶρο, σημείωσαν τόν τελευταῖο καιρό στή χώρα μας ἐπιτυχία μέ ἀποτέλεσμα νά φέρουν σύγχυση. Αὐτό ὀφείλεται στό ὅτι παρουσιάζονται σάν «ὀρθόδοξες» καί «καλύπτονται», δυστυχῶς, ἀπό ἀπληροφόρητους κληρικούς καί ἐφημέριους, πού βρίσκονται οἱ ἴδιοι σέ σύγχυση καί τήν πολλαπλασιάζουν στίς συνειδήσεις τῶν πιστῶν. Τέτοιες κινήσεις εἶναι ἡ «Π.Α.Χ.Α.», ἡ «Ἑλληνική Ἱεραποστολική Ἐνωση», «οἱ Νικητές» κ. ἄ.

Οἱ φουνταμενταλιστικές ἀμερικανικές κινήσεις, πού διαθέτουν τεράστια μέσα καί πολιτική δύναμη, θά προσπαθήσουν στή δεκαετία τοῦ 1990 νά κάνουν πιό αἰσθητή τήν παρουσία τους στή χώρα μας καί νά ἀυξήσουν τή θρησκευτική σύγχυση.

3. Ἡ κίνηση τοῦ Μούν.

Ἡ κίνηση αὐτή εἶναι ἡ πλέον ὑπουλη καί ἡ πλέον ἐπικίνδυνη. Κάνει συστηματι-

6. Περισσότερα βλ. Α. Αλεβιζοπούλου, Ἀποκρυφισμός, γκουρουϊσμός, «Νέα Ἐποχή», Πρέβεζα, 1990.

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

τοῦ Ἀρχιμ. Ἐφραίμ Τριανταφυλλοπούλου,
Πρωτοσυγ. τῆς Ἱ. Μ. Σισανίου καί Σιατίστης

(α' μέρος)

Ἡ καταφυγή πολλῶν πιστῶν στή μαγεία, τό σατανισμό καί τά συμπαραμαρτοῦντα, ἡ ἐντυπωσιακή αὔξηση τῶν θυμάτων τέτοιων ἐπενεργειῶν, ἡ προσέλευση στό ἐξομολογητήριο πολλῶν πού ζητοῦν βοήθεια γιά ν' ἀπαλλαγοῦν ἢ καί πληρο-

φορίες λόγω ὑποσυνειδητῆς ἢ συνειδητῆς ἀνησυχίας καί ἡ ἔλλειψη ἐνημέρωσης ἀκόμη καί στούς ἱερατικούς κύκλους, τῶν βασικῶν παραμέτρων πού συνιστοῦν τά περὶ Σατανᾶ καί μαγικοῦ φαινομένου, ὑπῆρξε ἀφορμή γιά τήν παροῦσα εἰσήγηση.

Εἶναι ἓνα πεδίο ἡ σχέση μέ τόν πλησίον, ὅπου ἡ ἀνθρώπινη συμπεριφορά λαμβάνει δραματική ἐκτροπή πολλές φορές καί

---

1. Ὁμιλία πού πραγματοποιήθηκε στήν Ἱ. Μ. Σεργῶν καί Νιγρίτης, Νοέμ. 2009.

κή προσπάθεια διάβρωσης τῆς Ἐκκλησίας καί ὄλων τῶν θρησκειῶν. Γι' αὐτό τό σκοπό ἴδρυσε πολλές ὀργανώσεις καί διαθέτει τεράστια οἰκονομικά μέσα. Θεωροῦμε ἀπαραίτητο νά ἀναφερθοῦμε διεξοδικότερα σ' αὐτή τήν ὀργάνωση.

Τό 1985 ὁ Μούν ἴδρυσε τήν ὀργάνωση «Διεθνές Ἰδρυμα Θρησκειῶν - IRF» μέ σκοπό νά διαβρώσει τά οἰκουμενικά καί οἰκουμενιστικά κινήματα καί νά τά ὑποτάξει στήν «Ἐνωτική Ἐκκλησία». Πρόεδρος αὐτῆς τῆς κίνησης εἶναι ὁ Chung Hwan Kwak, ἐνῶ στό προεδρεῖο ἀνήκει καί ὁ John Maniatis.

Αὐτή ἡ ὀργάνωση, περιλαμβάνει μεγάλο ἀριθμό ἐπί μέρους ὀργανώσεων τοῦ Μούν, πού ἐξυπηρετοῦν: α) τήν διάβρωση ὄλων τῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν καί ὄλων τῶν θρησκειῶν καί β) τήν «ἐνότητα» κάτω ἀπό τήν ἡγεσία τοῦ Μούν μέ βάση τήν ἰδεολογία τῆς «Ἐνωτικῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ κίνηση «New Era» εἶναι μία ἀπό αὐτές τίς ὀργανώσεις γιά ἐντεταλμένους τοῦ Μούν καί γιά χριστιανούς κληρικούς καί θρησκευολόγους. Στά πλαίσια συνεδρίων καταβάλλεται συστηματική προσπάθεια

ἐπηρεασμοῦ ἢ καί ἐξάρτησης ἀξιωματῶν τῆς Ἐκκλησίας, καθηγητῶν τῆς θεολογίας καί ἄλλων παραγόντων. Ἀπό τά ἡγετικά στελέχη αὐτῆς τῆς ὀργάνωσης ἀναφέρουμε τό ὄνομα τοῦ Chung Hwan Kwak, τοῦ M. Darrol Bryant καί τοῦ Francis Clark.

Παρομοίους σκοπούς ἐπιδιώκουν καί οἱ ὀργανώσεις τοῦ Μούν «Διεθνές Σεμινάριο γιά τήν Ἐνωτική Κίνηση - ISUM», «Διαθρησκευτικές Συνδιασκέψεις γιά Κληρικούς - ICC», «Θρησκευτική Ὑπηρεσία Νεότητας - RYS», «Σεμινάριο Θεότητας Διεθνῶν Θρησκειῶν - YSWR», «Συνδιάσκεψη Παγκοσμίων Θρησκειῶν - AWR», «Παγκόσμιο Συμβούλιο Θρησκειῶν - CWR» κ. ἄ.

Σέ ἐντυπα τῆς RUS ἀναφέρεται πῶς ἡ κίνηση αὐτή ἀποσκοπεῖ στήν πραγματική εἰρήνη «μέσω πνευματικῆς ἀσκησης τῆς ἀνθρώπινης ὑπηρεσίας». Νέοι πού συμμετέχουν στά προγράμματα τῆς κίνησης πρέπει νά εἶναι ἀφοσιωμένοι «στά ἰδανικά τῆς κοινωνικῆς ὑπηρεσίας καί τῆς οἰκουμενικῆς κατανόησης μέσω διαθρησκευτικῆς καί διαπολιτιστικῆς ἐπικοινωνίας».

(Συνέχεια στό ἐπόμενο).

σίγουρα, ή ελαττωματική, νοσηρή σχέση προς τόν πλησίον μας, είναι λογικό εξαγόμενο μιᾶς νοσηρῆς, μᾶλλον κίβδηλης, σχέσης μέ τόν ἑαυτό μας καί μέ τό Θεό.

Ὁ διάβολος εἶναι ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν πονηρῶν πνευμάτων πού ξέπεσαν ἀπό τή Χάρη τοῦ Θεοῦ καί ἐπιδιώκουν τήν ἀπώλεια τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι ὄν προσωπικό, ἀόρατο πού δρᾷ ἢ ἐπιδρᾷ, καθῶς φανερώνεται στή δραστηριότητα τῶν δαιμόνων. Ὁ Ἰησοῦς ἦρθε γιά νά καταργήσει τόν κύριο τοῦ θανάτου, δηλαδή τό διάβολο (Ἐβρ. 2, 14). Ἀπελευθέρωσε δαιμονισμένους καί ἰάτρευσε ἀσθενεῖς. Ὁ Λουκᾶς συνδέει τό πάθος τοῦ Χριστοῦ μέ τούς πειρασμούς (22, 53: ὅταν βρισκόμουν μαζί σας στό ἱερό, δέν ἀπλώσατε χέρι πάνω μου. Ἦρθατε γιά νά μέ συλλάβετε νύχτα. Αὐτή ἡ νύχτα παραχωρήθηκε ἀπό τό Θεό γιά νά πετύχετε τό ἐγκληματικό σας σχέδιο). Στό σκοτάδι δηλαδή φανερώνει ὁ Σατανᾶς τήν ἐξουσία του καί στό σκοτάδι διαπράττονται συνήθως οἱ ἁμαρτίες, στά κρυφά δηλαδή. Στόν Ἰωάννη (13,30) δίνεται ἐμφατικά ἡ πληροφορία ὅτι ἦταν νύκτα ὅταν πῆγε ὁ Ἰούδας νά προδώσει τό Χριστό. Νύχτα μαζεύονται συνήθως οἱ σατανιστές γιά τίς τελετουργίες τους, νύχτα, συνήθως μέ πανσέληνο, δραστηριοποιοῦνται καί οἱ μάγοι.

Ὁ διάβολος χρησιμοποιεῖ πονηρές μεθοδεῖες, δηλαδή παγίδες, τεχνάσματα καί δόλο (Β' Κορ. 2, 11 / Ἐφεσ. 6, 11). Μετασχηματίζεται σέ ἄγγελο φωτός (Β' Κορ. 11, 14). Τέκνα του ἡ ἁμαρτία καί τό ψεῦδος (Ἰω. 8, 44), ἀλλά καί ὁ κάθε συνειδητά ἀμετανόητος. Οἱ ἄνθρωποι ρέπουν προς τό κακό καί ὁ κόσμος ὅλος βρίσκεται μέσα στήν πονηρία (Α' Ἰωά. 5, 19). Ἡ καθολικότητα τῆς ἁμαρτίας ὀφείλεται στό διάβολο. Αὐτός στέκεται πίσω ἀπό κάθε ἀνθρώπινη ἁμαρτία καί μισεῖ τόν ἄνθρωπο, ζητώντας διά παντός νά τόν καταστρέψει ὡς ἀνέκαθεν ἀνθρωποκτόνος (Ἰωά. 8, 44). Ἀποτελεῖ τό κέντρο τοῦ κράτους τοῦ θανάτου (Ἐβρ.

2, 14) καί τοῦ κακοῦ. Παρεμβαίνει μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων, προσπαθώντας νά ἐμποδίσει τή σωτηρία μας. Ἡ τάξη τῶν δαιμόνων περιλαμβάνει τίς ἀρχές καί τούς κοσμοκράτορες τοῦ σκότους αὐτοῦ τοῦ αἰώνα (Ἐφεσ. 6, 12), τῆς ἐποχῆς μας. Αὐτεξούσια δέν μπορεῖ νά μᾶς πειράξει, ὅταν κάνουμε προσεκτική πνευματική ζωή καί φυλαγώμαστε ἀπό τήν ἁμαρτία. Δέν ἔχει καμμία δύναμη ἐπάνω μας (Α' Ἰωά. 5, 18), γιατί τότε ἡ ζωή τοῦ Χριστοῦ γίνεται καί δική μας ζωή, φανερώνεται καί στήν ψυχή καί στό σῶμα μας. Ὁ ἀντίχριστος διάβολος θά νικηθεῖ ἀπό τό ἐσφαγμένο ἀρνίον. Αὐτός θά εἶναι ὁ δεύτερος θάνατός του, δηλ. ὁ αἰώνιος χωρισμός του ἀπό τό Θεό καί τοῦ ἰδίου καί ὅσων τόν ἀκολουθήσουν (Ἀποκ. 20, 14).

Ὁ Σατανᾶς πειράζει τούς ἀνθρώπους μέ ἐπιθυμίες πονηρίας οἱ ὁποῖες τούς βυθίζουν στόν ὄλεθρο, προς ἱκανοποίησή του, ἐπειδή ὁ ἴδιος ὡς πνεῦμα ἄσαρκο δέν μπορεῖ νά τίς ἱκανοποιήσει καί τίς ὑλοποιεῖ μέσω τοῦ ἀνθρώπου (Τρεμπέλα, ὑπόμνημα στό κατά Ἰωάννη, σελ. 318-319). Ζητάει νά βλάψει τόν ἄνθρωπο σωματικῶς μέ ἀσθένειες, μύρια βάσανα, ἀκόμη καί διά σωματικοῦ θανάτου. Μπορεῖ νά δημιουργήσει καί φυσικό πόνο ὅπως στή συγκύπτουσα (Λουκ. 13, 16) ἀπό φθόνο προς τόν ἄνθρωπο. Φθόνῳ διαβόλου θάνατος εἰσηλθεν εἰς τόν κόσμον. Τό μῖσος του καί ἡ φθοροποιός διάθεση ἐναντίον μας ἔχει διάφορες μορφές καί δέν τερματίζεται στόν φυσικό θάνατο, ἀλλά ἀγωνίζεται νά μᾶς παρασύρει σέ αἰώνιο χωρισμό ἀπό τό Θεό (δεύτερος θάνατος).

Ὁ Χριστός ἔγινε ἄνθρωπος γιά νά καταργήσει μέ τά ἔργα Του τόν διάβολο. Τά κείμενα τῆς Κ. Δ περιγράφουν διάφορες μορφές δαιμονισμοῦ πού βλάπτουν τούς ἀνθρώπους σωματικά καί ψυχικά, ἡ ἀκόμη κυριαρχώντας στόν ἄνθρωπο, τόν καθιστοῦν βλαπτικό κι ἐπικίνδυνο στους ἄλλους (Ματθ. 8, 28, Μάρκ. 5, 12, Λουκ. 8, 26).

Ἡ συγκύπτουσα πάσχει, ψυχικά ὁμως εἶναι ὑγιής καί δέν ἐμποδίζεται ἀπό τίς πνευματικές της ὑποχρεώσεις. Εἶναι κι αὐτή παρούσα στή συναγωγή. Ὁ Χριστός ἀποκαλύπτει δαιμονική ἐπενέργεια σ' αὐτή καί τήν θεραπεύει. Ἡ παρουσία Του κάνει νά ὑποχωρεῖ ὁ Σατανᾶς καί ν' ἀποδεσμεύονται τά θύματά του.

Ὁ Ματθαῖος (12, 22) καί ὁ Λουκᾶς (11, 14) μιλοῦν γιά θεραπεία δαιμονιζόμενου τυφλοῦ καί κωφοῦ, ὅπως καί κωφοῦ καί ἄλαλου. Καί στίς δύο περιπτώσεις ὁ Χριστός ἔδωξε τό δαίμονα μέ ἀποτέλεσμα ν' ἀποκατασταθοῦν καί ἡ ὄραση καί ἡ ἀκοή καί ἡ ὁμιλία τῶν ἀσθενῶν. Τό ἴδιο καί ὁ Μάρκος (7, 32) κάνει λόγο γιά τυφλό καί μογιᾶλο πού θεραπεύτηκε ἀπό τό Χριστό. Σ' αὐτές τίς περιπτώσεις οἱ παθήσεις τῶν ἀσθενῶν δέν ἔχουν φυσική τήν αἰτία, ἀλλά ἀποτελοῦν ἐπιβολή τοῦ δαίμονα.

Στό περιστατικό μέ τή Χαναναία καί τή θυγατέρα της (Ματθ. 15, 21-28) μέ τή φράση «κακῶς δαιμονίζεται» ὁ εὐαγγελιστής ὑπονοεῖ ψυχосωματική ἀσθένεια βαρύντατη, ἀπό ἐπιβολή τοῦ δαίμονα, ἀπό τήν ὁποία ἡ θυγατέρα «ιάθη» (15, 28).

Καί οἱ τρεῖς συνοπτικοί (Ματθ. 8, 28, Μάρκ. 5, 1-20, Λουκ. 8, 26-39) περιγράφουν τή συνάντηση τοῦ Χριστοῦ μέ τόν ἕνα ἢ τούς δύο δαιμονιζόμενους στά Γάδαρα. Ἐδῶ ἔχουμε περίπτωση κυριαρχίας ἀνθρώπου ἀπό λεγεῶνα ἀκαθάρτων πνευμάτων. Ὁ Λουκᾶς μάλιστα, γιαιτρός ὁ ἴδιος δέν μιλάει γιά σωματική ἀσθένεια, ἀλλά γιά κυριαρχία ἀπό ἀκάθαρτα πνεύματα. Ὁ δαιμονισμένος βρίσκεται σέ οἰκτρή κατάσταση. Ἐδῶ δέν ὁμιλεῖ ὁ ἄνθρωπος ἀπλῶς ὑπό τήν ἐπήρεια τοῦ δαίμονος, ἀλλά οἱ ἴδιοι διαλέγονται μέ τόν Χριστό. Ἀναγνωρίζουν τή θεότητά Του, ὁμολογοῦν ὅτι μεταξύ τους δέν ὑπάρχει σχέση καί τρέμουν τήν παντοδυναμία Του παρακαλώντας Τον νά μὴν τοὺς βασανίσει. Οἱ δαίμονες κυριαρχοῦν ἐφ' ὅλης τῆς ψυχосωματικῆς ὑποστάσεως

τοῦ δυστυχοῦς ἀνθρώπου. Ἄν ἦταν αὐτός παράφρων ἢ ψυχосωματικά ἀσθενής, δέν θά μπορούσε νά ἔχει γνώση τῆς θεανθρωπότητας τοῦ Χριστοῦ καί νά τήν ὁμολογεῖ.

Ὁ Λουκᾶς ἄλλου (Πράξ. 16, 16) περιγράφει μία παιδίσκη πού ἔχει πνεῦμα πύθωνος, πνεῦμα μαντικό. Ἐδῶ ὑπάρχει ὀργανική ὑγεία ἀλλά ἀνελεύθερη ψυχὴ καί βούληση. Ἡ παιδίσκη χρησιμοποιεῖ καί τήν ψυχὴ καί τήν βούλησή της πού βρίσκονται ὑπό δαιμονική κατοχή, γιά νά ἐξαπατᾶ τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ δαίμονας πού βρίσκεται μέσα της ἀναγνωρίζει τήν ιδιότητα τῶν ἀποστόλων, ὄχι γιά καλό, ἀλλά γιά νά προκαλέσει ἀναταραχὴ μέσα στήν πόλη ἐναντίον τοῦ Παύλου. Μετά τό θαῦμα, ἡ μαντική ἱκανότητα χάθηκε.

Σέ δύο περιπτώσεις ὁ Σατανᾶς χρησιμοποιεῖται ὡς τιμωρός; 1) στήν περίπτωση τῆς αἰμομιξίας, ὅπου κάποιος ἀμάρτησε μέ τήν μητριά του (Α' Κορ. 5, 5) καί ὅπου ὁ Παῦλος προτρέπει τοὺς Κορινθίους νά συγκαλέσουν τήν Ἐκκλησία καί νά παραδώσουν αὐτόν πού ἀμάρτησε ἔτσι στό Σατανᾶ, δηλαδή νά τόν ἀποκόψουν ἀπό τήν ἐκκλησιαστική κοινωνία ὥστε νά σωφρονιστεῖ. Σκοπός εἶναι ἡ μετάνοιά του, ἡ σωτηρία του. 2) Ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος (Β' Κορ. 12, 7) ἀναφέρει, ὅτι ὁ Θεός παραχώρησε σέ ἄγγελο τοῦ Σατανᾶ νά τόν ταλαιπωρεῖ καί νά τόν κτυπάει καθημερινά, γιά νά μὴν ὑπερηφανεύεται λόγω τῶν πολλῶν ἀποκαλύψεων πού ἔλαβε. Τό εἶδος τῆς παθήσεως τοῦ Παύλου ἀποτελεῖ θεολογούμενο. Ὁ Παῦλος μιλάει γιά ὀδυνερή ἀσθένεια, τήν ὁποία συνδέει μέ τήν παρουσία σατανικοῦ ἀγγέλου.

Δυστυχῶς σήμερα, δέν εἶναι λίγες οἱ περιπτώσεις πού οἱ ἄνθρωποι, συνάνθρωποί μας μάλιστα, καί δὴ καί ὀρθόδοξοι χριστιανοί, καταφεύγουν στίς δαιμονικές/μαγικές πρακτικές μέ σκοπούς καί μεθόδους πού κρύβουν ιδιοτελεῖς ὑπολογισμούς. Ἐπιθυμοῦν, ἐπηρεασμένοι ἀπό ἕνα ἐκκοσμικευ-

μένο πνεῦμα, μακριά από τόν ασκητικό χαρακτήρα τῆς Ὁρθοδοξίας, πρόσκαιρες ἐπιτυχίες, βελτίωση τῆς κοινωνικοοικονομικῆς τους θέσης, ἐκδικήσεις καί τιμωρίες ἐναντίον συνανθρώπων τους, ἀπονομή «δικαιοσύνης», ἔρωτες, διαλύσεις οἰκογενειῶν, προκλήσεις ψυχασθενειῶν, φθόνων, φόνων, κ.λ.π.

Βέβαια μελετώντας κανείς τήν ἱστορία τῶν μορφῶν τοῦ μαγικοῦ φαινομένου καί τῶν σατανιστικῶν πρακτικῶν ἀνά τούς αἰῶνες, διαχρονικά, βλέπει ὅτι καί στούς πρωτόγονους καί στήν ἀρχαία Ἑλλάδα, στούς χρόνους ἐπίσης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (Πέρσες, Αἰγύπτιοι, Χαλδαῖοι, λαοί τῆς Χαναάν), στούς ἑλληνιστικούς ρωμαϊκούς χρόνους, τό βυζάντιο καί τό δυτικό μεσαίωνα, μέ μικρές ἢ μεγάλες παραλλαγές, ἡ συνεργασία τῶν ἀνθρώπων μέ τά βύθια, σκότια πνεύματα εἶναι ἀειθαλέστατη καί πολύ καρποφόρα. Σέ ἐπίπεδο συγχρονίας ἡ σατανιστική/μαγική πρακτική ἔχει τρεῖς ἐπιμέρους λειτουργίες: τό **ξόρκι** ἢ μαγική ἐπωδή, τήν **τελετή** ἢ μαγική διαδικασία καί τήν **κατάσταση** ἐκείνου πού τήν ἀσκεῖ, ὁ ὁποῖος ὄχι σπάνια ὑφίσταται διαδικασίες καθαροῦ μέ σκοπό τήν ἀλλοίωση τῆς συνείδησής του, βλέπε Πυθία (νηστεία, εἰσπνοή καπνοῦ, παραισθησιογόνα, τραγούδι, χορός κ.λ.π.).

Οἱ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀυστηρότατοι: ξα' τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς, κδ' τῆς ἐν Ἀγκύρα, λστ' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ (πού προβλέπει καθαίρεση γιά κληρικούς πού κατασκευάζουν μαγικά, δεισιδαίμονος προελεύσεως φυλακτά), πγ'/ξε' τοῦ Μ. Βασιλείου, γ' τοῦ Νύσσης.

Οἱ μάγοι/σατανιστές πιστεύουν ὅτι ὀρισμένα μέρη τοῦ σώματος ἔχουν μαγικές ιδιότητες, ἐπίσης ὀρισμένοι ἀριθμοί, γράμματα, ἤχοι καί ἡμέρες. Ἄλλοτε ἡ θέληση καί ἡ ἐπιμονή τους ἐπιδροῦν μαγικά ἐπί τοῦ ἀντικειμένου. Ἡ μεταβίβαση τῆς μαγικῆς δυνάμεως πραγματοποιεῖται ἐξ

ἐπαφῆς ἢ ἐξ ἀποστάσεως καί εἶναι θετική ἢ ἀρνητική, ἢ μέ χρήση ἀναλογίας (ὅπως λιώνει τό κερὶ νά λιώσει...). Ἔχει ὁμοιοπαθητικό χαρακτήρα μέ τήν ἔννοια ὅτι ἕνα πρᾶγμα παράγει ἕνα ὁμοῖο του: π. χ. ἕνα καρφί στά μάτια μιᾶς κούκλας καθιστᾶ τυφλό ἐκεῖνον πού παριστάνει ἡ κούκλα, ἢ τοποθετώντας τό ὁμοίωμα ἑνός βρέφους στή ρίζα ἑνός δέντρου ἐκβιάζεται ἡ καρποφορία του. Ἔχει καί μεταδοτικό χαρακτήρα μέ τήν ἔννοια τοῦ νόμου τῆς συνάφειας: κατέχω μιᾶ τρίχα ἀπ' τό κεφάλι κάποιου, σημαίνει ὅτι ἐπιδρῶ ἀν θέλω σ' αὐτόν ἀπό μακριά, διότι ἡ τρίχα καί τό κεφάλι ἐπειδή κάποτε ἦρθαν σέ ἐπαφή, βρίσκονται ἔκτοτε σέ μιᾶ συμπαθητική σχέση. Μιά μαγική ἀντίληψη: μετά τῆς θείας Κοινωνίας νά πάρω μιᾶ... τρίχα πάνω ἀπό τό ράσο τοῦ γέροντα γιά εὐλογία!

Γιά τούς ἐπιστήμονες θά ποῦμε πῶς ἡ μαγεία θεωρεῖται νηπιακή φάση τῆς ἐπιστήμης, μιᾶ μορφῆς συσχετισμοῦ συνειρμικῶν παραστάσεων, μέ συνεκτική λογική, ἀλλά ἐσφαλμένα θεμέλια. Αὐτοί οἱ συνειρμοί ἐφαρμόζονται σέ λάθος πραγματικότητες. Γι' αὐτό καί ἡ μαγεία χαρακτηρίζεται ἀπό τό Friedrich Heiler ὡς παρεκτρεπόμενη φυσική.

Υπάρχουν πολλά εἶδη μάγων, σύμφωνα μέ μιᾶ παλαιότερη κατηγοριοποίηση:

1) ΜΑΝΤΕΙΣ: λέγονται αὐτοί πού μέ τήν παλάμη (παλαμοσκόποι) ἢ μέ λεκάνες ἢ καί μέ θυσίες (π.χ. πετεινῶν) νομίζουν ὅτι προβλέπουν τό μέλλον. ΚΑΦΕΜΑΝΤΕΙΣ, ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΕΙΣ ἐπίσης.

2) ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΙ: ὀνομάζονται οἱ γηραιότεροι, σεβασμιότεροι καί σοφότεροι τῶν μάντεων.

3) ΝΕΦΟΔΙΩΚΤΕΣ: παρατηροῦν τό σχῆμα τῶν νεφῶν κατά τῆ δύση καί ἀναλόγως προλέγουν τό μέλλον, διώκουν ἐπίσης τά νέφη μέ τῆ βοήθεια δαιμόνων γιά νά βρέξει ἢ νά ρίξει χαλάζι, ἀλλοῦ (βλ. εὐχές Ἁγίου Κυπριανοῦ).

4) ΓΗΤΕΥΤΕΣ: στά ξόρκια τους ἀνακατώνουν καί ψαλμούς τοῦ Δαυίδ, ὀνόματα ἁγίων, τῆς Παναγίας κ.λ.π.

5) ΓΟΗΤΕΣ: θρηνοῦν γοερά πάνω ἀπ' τὰ μνήματα ἐπικαλούμενοι τούς δαίμονες γιά νά παραλύσουν κάποιον, νά τόν τυφλώσουν, κουφάνουν ἢ ἀρρωστήσουν, ἀκόμη καί ἰσοβίως. Ὑποτίθεται ὅτι «βγάζουν νεκρούς» ἀπό τόν Ἄδη, βλέπουν φαντασιώσεις στούς τάφους, τούς ἀνοίγουν καί καίνε τούς «βρुकόλακες».

6) ΦΥΛΑΚΤΗΡΙΟΙ: φτιάχνουν φυλαχτά, τά τυλίγουν μέ μεταξωτή κλωστή καί γράφουν μέσα ἐπικλήσεις δαιμόνων.

7) ΛΕΥΚΟΙ ΜΑΓΟΙ: ἐπικαλοῦνται δαίμονες τάχατες γιά καλό.

8) ΕΠΑΟΙΔΟΙ: τραβοῦν τούς δαίμονες μέ ἐπωδές καί καλέσματα, πιάνουν τά φίδια μέ τὰ χέρια τούς χωρίς νά τούς δαγκώνουν, δένουν τά ἀντρόγυνα. Κατά τό Λευϊτικό (κεφ. 27) πρέπει νά λιθοβολοῦνται.

9) ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΙ.

10) ΦΑΡΜΑΚΟΙ: μέ μαγική τέχνη κατασκευάζουν φαρμακερά ποτά γιά νά θανατώσουν κάποιον, νά σκοτίσουν τόν ἐγκέφαλό του ἢ νά τόν ἐλκύσουν στήν ἀγάπη τους.

11) ΟΙΩΝΟΣΚΟΠΟΙ: παρατηροῦν τό πέταγμα τῶν πουλιῶν, πιστεύουν σέ μοίρα, τύχη, συναπαντήματα, ποδαρικά, καλές/κακές μέρες (εἰδικά τίς Τρίτες), νεραϊδικά, καλλικαντζάρους, φαγοῦρες χεριῶν-μύτης, βουητά αὐτιῶν, παίξιμο ματιοῦ γιὰτί κάποιον θά δοῦν ἢ θ' ἀκούσουν, σφάζουν πετεινοῦς σέ θεμελιώσεις οἰκῶν ἢ ἄλλων κτιρίων κ.λ.π.

12) ΟΝΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΣ.

13) ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΕΣ ἢ ΝΕΚΡΟΜΑΝΤΕΙΣ: χαρακτηριστική περίπτωση νεκρομάντη στό βίο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἦταν ὁ μάγος Κύνωψ, ὁ ὁποῖος ἔκαμε σημεῖα καί τέρατα φανταστικά, «ἔβγαζε» «ψυχές πεθαμένων» ἀπό τή θάλασσα, ἐξαφανιζόταν ὁ ἴδιος κ.λ.π. Πλα-

νοῦσε ὁμαδικῶς ὅλα ἐκεῖνα τά πλήθη, γιὰτί μέ τή θέλησή τους τόν πίστεψαν, τοῦ ἔδωσαν τήν καρδιά τους, μέ ἀποτέλεσμα νά τούς πλανήσει καί νά ἐκλαμβάνουν τά φανταστικά γιά πραγματικά. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁμως, φωτισμένος καθὼς ἦταν ἀπό τό Θεό, κατάλαβε τήν ὁμαδική πλάνη τους καί στό τέλος τόν ἔριξε στή θάλασσα τόν Κύνωπα, πραγματικά βεβαίως.

Ὁ Χρῆστος ἀπό τό Γάζωρο Σερρῶν εἶναι χαρακτηριστική περίπτωση πνευματιστή. Γνωστός σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα καί στή Σιάτιστα βεβαίως.

Κάποτε 8 παιδάκια ἡλικίας 13-14 ἐτῶν, μαζεύτηκαν ὑπό τήν πίεση καί προτροπή ἑνός ἐξ' αὐτῶν στό σπίτι του, τάχατες γιά νά δοῦν τηλεόραση, νά παίξουν, νά μελετήσουν κ.λ.π. Ἐκεῖ ἐπιχείρησαν πνευματιστικό πείραμα, θέλησαν νά καλέσουν «τό νεκρό πνεῦμα τοῦ παπποῦ» του ἐν ὀνόματι τοῦ διαβόλου, δηλαδή σατανολατρεία. Ἀπ' ὅτι ἀπεδείχθη ἀργότερα, οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ, συχνά συμμετεῖχαν σέ πνευματιστικές συγκεντρώσεις, γιά τίς ὁποῖες μιλοῦσαν μπροστά στό παιδί. Κάθισαν γύρω-γύρω, πιάστηκαν ἀπ' τὰ χέρια, ἀναψαν κεριά καί ἓνα παιδάκι, ὁ Νικολάκης, ξάπλωσε στή μέση του κύκλου. Κλείνουν τά μάτια, τό παιδί πού ὀργάνωσε ὄλ' αὐτά κι ἔδινε τίς ὁδηγίες ὡς μέντιουμ, ἐνδιάμεσο δηλαδή, κάνει τήν ἐπικλήση. Ὁ Νικολάκης βρέθηκε στόν ἀέρα. Ἐν' ἄλλο παιδί, ἔνωσε ἓνα ψυχρό ρεῦμα ἀέρα πάνω του κι ἀνοιξε τά μάτια του. Μόλις εἶδε τό Νικολάκη στόν ἀέρα, φώναξε: Χριστέ μου! Παναγία μου! Βοήθεια! Τίς κουβέντες δηλαδή πού ἄκουγε κι αὐτό στό σπίτι του ἀπό τούς γονεῖς του. Μέ τήν κραυγή σπᾶνε πολλά πράγματα μέσα στό δωμάτιο, καπνός, βρῶμα καί τό παιδάκι τό ὑπερψωμένο πέφτει μέ πάταγο κάτω· αὐτό τό παιδάκι ἀπό δαιμονικό τρόπο βουβάθηκε. Τό 1989 βρέθηκε στό πετραχήλι τοῦ πνευματικοῦ, ὅπου καί τοῦ διαβάστηκαν ἐξορκισμοί. Καί μιά λεπτο-

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ «ΓΥΜΝΟ ΝΕΑΝΙΣΚΟ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ»

του κ. Λάμπρου Σκόντζου, Θεολόγου-Καθηγητού

Κάθε φορά, κατά τις μεγάλες έορτές της Εκκλησίας μας, οί άσπονδοι και όρκισμένοι έχθροί Της σκαρώνουν και από ένα «πυροτέχνημα», προκειμένου να προκαλέσουν πλήγμα κατά του αιώνιου και

άναμφισβήτητου κύρους Της. Θλιβεροί και συνάμα φθονεροί ρυπαρογράφοι, οί όποιοι αυτοαποκαλούνται «έπιστήμονες» και «έρευνητές», παίρνουν ως θέμα κάποια δυσνόητα χωρία από την Αγία Γραφή,

μέρεια: όλα τα παιδάκια πού συμμετείχαν στο πείραμα υπέστησαν νευρικό κλονισμό, εκτός από εκείνο πού κάλεσε σε βοήθεια τό Χριστό και την Παναγία!

Κι όλ' αυτά στην πατρίδα μας πολύ πριν τον Χάρι Πότερ!

14) ΚΛΗΔΟΝΕΣ: εκ του καλῶ. Γίνονται στά νησιά συνήθως κατά την έορτή του Γενεσίου του Προδρομού και προμαντεύουν τύχες και ριζικά, ανάβουν πυρκαγιές και τις πηδοῦν.

15) Οί ΕΓΓΑΣΤΡΙΜΥΘΟΙ επίσης, όταν έπιτηδεύονται στην εξαπάτηση του κόσμου, γίνονται όργανα του διαβόλου, κολοῦνται και έντερομάντεις.

16) ΗΠΑΤΟΣΚΟΠΟΙ: μαντεύουν ανάτέμνοντας τά σπλάχνα των ζώων. Άλλοι πάλι μαντεύουν μέ κριθάρι, μέ κουκιά, χύνοντας κάρβουνα, φυσούν, φτύνουν, χαμουριώνται, ξεματιάζουν κ.λ.π.

17) ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΕΣ: πιστεύουν σε θρησκευτικές αντίληψεις και συνήθειες, κατάλοιπα πρωτόγονων φόβων και συνηθειών λαϊκής πίστεως κ.λ.π. χωρίς να στηρίζονται στην έπίσημη εκκλησιαστική πράξη. Η δεισιδαιμονία βέβαια, συναντιέται σε όλο το μήκος και τό πλάτος των μαγικών/σατανικών συνηθειών.

18) ΠΥΡΟΒΑΤΕΣ: περπατοῦν ξυπόλητοι πάνω σε άναμμένα κάρβουνα, χωρίς

νά καίγονται, κατά την έορτή των Αγίων Κωνσταντίνου και Έλένης, κρατώντας τις εικόνες τους και κραυγάζοντας άναρθρα, ή πίστη τους είναι έντονη αλλά άρρωστημένη, οδηγοῦνται στην έκσταση και την αισθητηριακή άπάθεια μέ τή βοήθεια της αυθυποβολής και της άσστηρής προετοιμασίας, πράγμα πού συναντιέται και στους γιόγκι. Η Εκκλησία μας καταδικάζει τή συνήθεια αυτή ως μαγική και ειδωλολατρική.

19) ΒΑΣΚΑΝΟΙ: εκπέμπουν έντονη ήλεκτρομαγνητική ακτινοβολία από τά μάτια τους σε κάποιο πού ζηλεύουν, φθονοῦν ή θαυμάζουν άρρωστα, μέσω της οποίας αυτός παθαίνει κάποιο άτύχημα. Στην ουσία πρόκειται για δαιμόνιο φθόνου κυρίως, τό όποιο βλάπτει πρόσωπα, ζῶα, αντικείμενα. Συχνά, τά άποτελέσματα αυτά δέν τά επιδιώκει συνειδητά ό βάσκανος. Τά «μάτια» πάλι, σκόρδα, πέταλα, ρόδια και τά ξεματιάσματα μέ νερό, άλάτι, κάρβουνο, λάδι κ.λ.π., άπορρίπτει ή Εκκλησία μας ως έμπνεύσεις πονηρών πνευμάτων τά όποια προξενοῦν και τή βασκανία. Για τή βασκανία υπάρχει ειδική ευχή πού διαβάζεται μόνον από ιερείς στους πάσχοντες, στους όποιους συνιστάται και καθαρή έξομολόγηση.

(Τό τέλος στο έπόμενο).

κατασκευάζουν βάσει αὐτῶν αὐθαίρετα σενάρια, τούς δίνουν ἐπιστημονικοφανή μορφή καί κατόπιν τά στρέφουν κατά τῆς ἀξιοπιστίας τῆς Ἐκκλησίας.

Αὐτή τή φορά, κατά τήν Μεγάλη Τεσσαρακοστή, «ἀνάλαβαν δράση» κάποιοι «ἀρχαιολάτρες», οἱ ὅποιοι ἐρμηνεύοντας αὐθαίρετα καί κατά τρόπο ἀνοίκειο ἕνα χωρίο ἀπό τό κατά Μάρκον Εὐαγγέλιο, προκειμένου νά ὑβρίσουν τόν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό καί νά κατηγορήσουν τήν Ἐκκλησία ὅτι κακῶς ἀντιτίθεται στήν ὁμοφυλοφιλία!

Πρὶν δώσουμε τή σωστή ἐρμηνεία τοῦ «ἐπίμαχου» χωρίου, θά θέλαμε νά ἐπισημάνουμε τό γεγονός πῶς οἱ ὅποιες αὐθαίρετες φαντασιώσεις τοῦ ὁποιοῦδήποτε, ἀντικατοπτρίζουν τό δικό του ψυχικό καί διανοητικό κόσμο. Ὅπως, γιά παράδειγμα, ὁποῖος ἔχει ἀσθενική ὄραση βλέπει παραμορφωμένα τά γύρω του ἀντικείμενα, ἔτσι καί ὁποῖος εἶναι ψυχικά καί διανοητικά διεφθαρμένος, ἔχει ἀναμφίβολα διεφθαρμένη ἀντίληψη γιά τόν γύρω του κόσμο. Στήν προκείμενη περίπτωση ἡ «λασπολογία» κατά τοῦ Θείου Προσώπου τοῦ Λυτρωτῆ μας Χριστοῦ χαρακτηρίζει τόν ἐμπαθῆ ψυχισμό τῶν «λασπολόγων» καί φανερώνει τά ταπεινά κίνητρά τους.

Τό χωρίο, πού «σκανδάλισε» τούς «ἀρχαιολάτρες» ἀνήκει στό περιστατικό τῆς συλλήψεως τοῦ Κυρίου στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καί τό ὅποιο ἔχει ὡς ἐξῆς: **«Καί ἀφέντες αὐτόν ἔφυγον πάντες. Καί εἰς τις νεανίσκος ἠκολούθησεν αὐτῷ, περιβεβλημένος σινδόνα ἐπί γυμνοῦ· καί κρατοῦσιν αὐτόν οἱ νεανίσκοι· ὁ δέ καταλιπὼν τήν σινδόνα γυμνός ἔφυγεν ἀπ' αὐτῶν»** (Μάρκ. 14, 51-52).

Τό χωρίο αὐτό φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἀστήρικτο, ἐξιστορώντας μιά ἀσήμαντη λεπτομέρεια σέ σχέση μέ τά δραματικά γεγονότα πού ἔλαβαν χώρα ἐκεῖνη τή βραδιά. Γιά κάποιον ἡμιμαθῆ ἐρμηνευτή

-καί τό χειρότερο γιά κάποιον κακόβουλο ἐρευνητή-, τό συγκεκριμένο βιβλικό ἐδάφιο μπορεῖ νά ἀποτελέσει σκάνδαλο. Ὅμως γιά ὄλους ὅσους γνωρίζουμε ἀπό ἐπιστημονική καί μεθοδική ἐρμηνευτική τῶν ἱερῶν κειμένων, τό συγκεκριμένο ἐδάφιο, ὄχι μόνο δέν ἀφήνει περιθώρια σκανδαλισμοῦ, ἀλλά τό ἀντίθετο, ἀποδεικνύει μέ τόν πιό σαφῆ τρόπο τήν ἀξιοπιστία καί τή φυσικότητα τῆς εὐαγγελικῆς διήγησης. Ἀποδεικνύει μέ σαφήνεια τίς δραματικές σκηνές τῆς σύλληψης τοῦ Κυρίου καί ὅλα τα ἐπακόλουθα μέ λεπτομέρειες.

Ὅλες οἱ διηγήσεις τῶν ἱερῶν εὐαγγελιστῶν γιά τά τελευταῖα γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου ἐνέχουν τό στοιχεῖο τῆς τραγικότητας καί ὡς ἐκ τούτου ἔχουν τό χαρακτηριστήρα τῆς ἀκρίβειας καί τῆς σοβαρότητας. Αὐτό συμβαίνει καί μέ τή διήγηση περί τῆς συλλήψεως τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κύριος μέ τούς ἔντεκα μαθητές Του, ἀμέσως μετά τό Μυστικό Δεῖπνο, **«ἔρχονται εἰς χωρίον οὗ τό ὄνομα Γεθσημανῆ, καί λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· καθίσατε ὧδε ἕως προσεύξωμαι»** (Μάρκ. 14, 32). Ὁ Χριστός (καί ὡς ἀληθινός καί τέλειος ἄνθρωπος, εἶχε τήν ἀνάγκη τῆς προσευχῆς στόν Οὐράνιο Πατέρα Του, ἐπιζητώντας τήν ἄνωθεν στήριξη στά δραματικά γεγονότα πού θά ἀκολουθοῦσαν. Ὁ τόπος ἦταν ἰδανικός γιά περισυλλογή καί προσευχή. Ἦταν ἄλλωστε «ἔθος εἰς τό ὄρος τῶν ἐλαιῶν» (Λουκ. 22, 39) οἱ εὐσεβεῖς κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλήμ νά μεταβαίνουν καί νά προσεύχονται στήν ἡσυχία τῶν εἰδυλλιακῶν κήπων. Σέ **«αὐτόν τόν τόπον πολλάκις συνήχθη ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖ μετά τῶν μαθητῶν αὐτοῦ»** (Ἰωάν. 18, 2).

Ἡ κώμη Γεθσημανῆ βρισκόταν πολὺ κοντά στήν Ἱερουσαλήμ, κτισμένη σέ λόφο δυτικά τῆς μεγάλης καί πολύβουρης πόλεως, **«πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν κέδρων»** (Ἰωάν. 18, 1), περιστοιχισμένη

από ιδιωτικούς περιφραγμένους έλαιώνες, καρποφόρα δένδρα και καλλιέργειες, πού όνομάζονταν, όπως και σήμερα, κήποι. Είναι εύνοήτο πώς ό Χριστός μπήκε μέ τούς μαθητές Του σέ συγκεκριμένο κήπο, γνωστού του ιδιοκτήτη, προφανώς μέ τήν άδεια εκείνου, διαφορετικά θά ήταν άτοπο νά παραβιάσει τό φράκτη ξένου κήπου. Είναι πολύ πιθανό νά άνήκε στόν ιδιοκτήτη του ύπερώου όπου «έφαγαν τό Πάσχα» (Μάρκ. 14, 15). Πολλοί μελετητές ύποστηρίζουν ότι άνήκε στην οικογένεια του κατοπινού εύαγγελιστή Μάρκου, τής όποιás όλα τα μέλη ήταν μαθητές του Ίησου και είχαν κάθε λόγο νά διευκολύνουν και νά εύχαριστήσουν τό Διδάσκαλο.

Οί πολλοί κήποι τής περιοχής ύποδηλώνουν πολλούς ιδιοκτήτες και περισσότερους άκόμη εργάτες, φροντιστές και φύλακες. Η διαμονή στους χώρους εργασίας, ιδιαίτερα σέ άγροτοκτηνοτροφικές περιοχές είναι σύνηθες φαινόμενο. Σύμφωνα μέ μαρτυρίες αρχαίων ιστορικών και κυρίως του Ίώσηπου, στό Όρος τών Έλαιών ύπήρχαν πολλά έλαιοτριβεία, όπου ύπήρχαν καταλύματα για τούς εργαζόμενους σέ αυτά. Άλλωστε ή λέξη Γεθσημανή σημαίνει έλαιοτριβείο.

Έχοντας όλα αυτά ύπόψη μας μπορούμε εύκολα νά κατανοήσουμε τή διήγηση περί του «γυμνού νεανίσκου» του εύαγγελιστή Μάρκου. Ο «μυστηριώδης» αυτός νέος ήταν προφανώς κάποιος εργαζόμενος σέ ένα από τά παρακείμενα έλαιοτριβεία, ή άκόμη και εργαζόμενος στόν κήπο ή τό έλαιοτριβείο του ίδιου κήπου πού μπήκε ό Ίησους. Μπορεί νά ήταν και ό ίδιος ό εύαγγελιστής Μάρκος, στην οικογένεια του όποιου άνήκε ό κήπος, σύμφωνα μέ αρχαία παράδοση (βλ. Π. Τρεμπέλα: Ύπόμνημα εις τό κατά Μάρκον Εύαγγέλιον, Αθήναι 1972, σελ. 282). Οί εύαγγελικές διηγήσεις αναφέρουν πώς ή σύλληψη του Κυρίου έγινε μέ έπεισοδιακό και θορυ-

βώδη τρόπο, άφου «**παραγίνεται Ίούδας ό Ίσκαριώτης, εις τών δώδεκα, και μετ' αυτού όχλος πολύς μετά μαχαιρών και ξύλων**» (Μάρκ. 14, 43). Οί φωνασκίες τών ρωμαίων στρατιωτών και του φανατισμένου όχλου τάραξαν τήν ήσυχία τής γαλήνιας περιοχής και άσφαλώς θά ξύπνησαν τούς λιγοστούς κοιμωμένους. Ο νεανίας τής εύαγγελικής διήγησης σαστισμένος έτρεξε νά δει τί συμβαίνει, τυλιγμένος μέ τό σεντόνι του ύπνου του, άφου δέν πρόλαβε νά ντυθει.

Φαίνεται πώς ή περιέργειά του τόν όδηγησε πολύ κοντά στό συμβάν και κάπου κρυμμένος περίμενε νά δει τό τέλος. Ένω οί μαθητές του Χριστού σκόρπισαν μέσα στη νύχτα, αφήνοντας τό Διδάσκαλο μόνο Του, στά χέρια τών άδίστακτων στρατιωτών και δούλων τών αρχιερέων, αυτός παρέμεινε μόνος κοντά Του. Κάποιοι από τούς νεαρούς του όχλου τόν είδαν και τόν συνέλαβαν, διότι προφανώς θεωρήθηκε άνθρωπος του «έγκληματία». Όμως κατόρθωσε νά ξεφύγει από τά χέρια τους, αφήνοντας σέ αυτούς τό σεντόνι και έξαφανίστηκε μέσα στη νύχτα.

Θά μπορούσε νά θεωρηθει περιττή ή άναφορά στην παρουσία του νεαρού αυτού στη δραματική σκηνή τής συλλήψεως του Χριστού. Όμως αν σύμφωνα μέ τήν παράδοση ό νεαρός είναι ό ίδιος ό Μάρκος, τότε ή άναφορά αυτή μπορεί νά εξηγηθει ως ένα είδος άπολογίας του, άφου όλοι έγκατέλειψαν τόν Κύριο, άκόμη και αυτός μέ αυτό τόν έπεισοδιακό τρόπο.

Φυσικά πουθενά δέν ύπάρχει ή παραμικρή νύξη για «πονηρές» σκέψεις. Ο Κύριός μας Ίησους Χριστός, ό σαρκωμένος Θεός μας, ύπήρξε άκέραιος και άπόλυτα άπαθής, σέ αντίθεση μέ όσα θέλουν οί ανά τούς αιώνες διεφθαρμένοι νόες νά Του προσάψουν. Είναι ό μόνος στην ανθρώπινη ιστορία πού διακήρυξε: «**τίς έξ' ύμών έλέγχει με περί άμαρτίας;**» (Ιωάν. 8, 46).

Μόνος Αὐτός «**Ἀμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδέ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ**» (Α' Πέτρ. 2, 22). Αὐτό σημαίνει πῶς (ὡς ἄνθρωπος) ὄντας πιστός Ἰσραηλίτης δέν θά μπορούσε νά παραβεῖ τό μωσαϊκό νόμο. Ὁ Νόμος ἀπαγόρευε ρητά: «**Μετά ἄρσενος οὐ κοιμηθήση κοίτην γυναικός, βδέλυγμα γάρ ἐστίν**» (Λευιτ. 18, 22). Αὐτός διαλαλοῦσε: «**μή νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλύσαι τόν νόμον καί τούς προφήτας· οὐκ ἦλθον καταλύσαι, ἀλλά πληρῶσαι. Ἀμήν λέγω ὑμῖν... ὅς ἐάν οὖν λύση μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καί διδάξη οὕτω τούς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν**» (Ματθ. 5, 17-19). Πῶς θά μπορούσε λοιπόν νά παραβεῖ ὁ Ἴδιος μιά τέτοια ἐντολή; Γιά μιά «ἐλάχιστη» παράβαση κάποιος θά κατακριθεῖ σκεφτεῖτε γιά μιά «μείζονα», σάν τόν κιναιδισμό, τί συνέπειες θά εἶχε! Ὁ Χριστός ὑπῆρξε τό μοναδικό παράδειγμα στόν κόσμον ἀπόλυτου συνδυασμοῦ λόγων καί πράξεων, ἀνεπανάληπτη περίπτωση ἀπόλυτης συνέπειας ἕως «**θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ**» (Φιλιπ. 2, 8).

Ὁ ἀστίρηκτος καί ὑβριστικός ἰσχυρισμός τῶν «ἀρχαιολατρῶν» καταρρέει ὁμως ἀπό μόνος του. Ποιός στ' ἀλήθεια μελλοθάνατος μπορούσε νά ἔχει στό νοῦ του τέτοιες ὤρες ἠθικῶς ἐπιλήψιμες διαθέσεις; Οἱ ἱεροὶ εὐαγγελιστές τονίζουν μέ ἔμφαση τήν ἐπιθανάτια ἀγωνία τοῦ Χριστοῦ. Ὁμολόγησε στους μαθητές Του ὅτι «**περίλυπος ἐστίν ἡ ψυχή μου ἕως θανάτου**» (Μάρκ. 14, 32). Ὁ ἱερός εὐαγγελιστής ἀναφέρει γι' Αὐτόν: «**Γενόμενος ἐν ἀγωνία ἐκτενέστερον προσήχετο. Ἐγένετο δέ ὁ ἰδρῶς αὐ-**

τοῦ ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος καταβαίνοντες ἐπὶ τήν γῆν» (Λουκ. 22, 44). Γνωρίζουν πολλούς οἱ «κύριοι» αὐτοί, ὄντας σέ τέτοια ψυχολογική κατάσταση, νά ἔχουν διάθεση γιά τέτοιου εἴδους ἐπιθυμίες; «**Μωροὶ καί τυφλοὶ**» (Ματθ. 23, 17) στήν καρδιά καί τό μυαλό!

Ἡ ἀποστροφή καί ἡ ἀπόρριψη τῆς ὁμοφυλοφιλίας ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἀπορρέει ἀπό τήν ἀγιογραφική καί ἀγιοπατερική διδασκαλία Της, σύμφωνα μέ τήν ὁποία τό πάθος αὐτό εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀμαρτίας, ἡ ὁποία εἰσηλθε στήν ἀνθρωπότητα καί ὀδήγησε τόν ἄνθρωπο σέ κάθε εἶδους παρεκτροπή τῆς αὐθεντικότητάς του. Δέν εἶναι τυχαῖο πῶς θώπευση τῶν ἀμαρτωλῶν ἀνθρωπίνων παθῶν ἔχουμε σέ ὅλα τα ἐξωχριστιανικά θρησκευτά. Δέν εἶναι ἐπίσης τυχαῖο πῶς τό πάθος τῆς ὁμοφυλοφιλίας, καθῶς καί ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, εἶναι ἐνταγμένα ἐπίσημα στίς «**θεολογίες**» τῶν ἀρχαίων καί σύγχρονων παγανιστικῶν θρησκειῶν, στίς ὁποῖες, οἱ διάφορες «**θεότητες**» κυριαρχοῦνται ἀπό κάθε εἶδους ἀνομολόγητα πάθη.

Τό Θεῖο Πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ βάλλεται ἐδῶ καί δύο χιλιάδες χρόνια μέ οἶστρο πού ἀγγίζει τά ὅρια τῆς ψυχοπαθολογίας καί μέ τρόπους δαιμονικῆς ἐμπνεύσεως. Παρά τόν βρώμικο καί ἐλεεινό αὐτό πόλεμο, ὁ Λυτρωτής μας παραμένει ἀλώβητος καί συνάμα εἶναι τό ἀλάθητο μέτρο σύγκρισης μέ τίς σκοτεινές καί «**παθιασμένες**» παγανιστικές «**θεότητες**», τίς ὁποῖες θέλουν καί ἐπιχειροῦν ἀνεπιτυχῶς νά νεκραναστήσουν κάποιοι νοσταλγοὶ τοῦ ἐφιαλτικοῦ παγανιστικοῦ παρελθόντος.

«ΕΛΑΒΑΝ ΑΠΟ ΤΑ ΕΜΒΛΗΜΑΤΑ...»

της κ. Άννας Μπουρδάκου,
μέλους του Π.Σ. της Π.Ε.Γ.

Η εταιρία «Σκοπιά» τελει τὸ «Κυριακὸν Δεῖπνον», τὸ ὁποῖον ὀνομάζει ἀνάμνηση, μία φορά τὸν χρόνο τὴν ἡμερομηνία πού συμπίπτει τὸ Ἰουδαϊκὸ Πάσχα, τὴν 14^η τοῦ μηνὸς Νισάν.

Τελοῦν λοιπὸν αὐτὴ τὴν ἀνάμνηση μετὰ τὴν δύση τοῦ ἡλίου μέ ἄζυμα καὶ κόκκινο κρασί. Αὐτὰ τὰ χαρακτηρίζει ἡ «Σκοπιά», «σύμβολα» ἢ «ἐμβλήματα» καὶ ἀπὸ αὐτὰ λαμβάνει μόνον τὸ «ὑπόλοιπον» ἀπὸ τοὺς 144.000. Οἱ «ὄχλοι» παρίστανται σὰν παρατηρητές, γιατί αὐτοὶ δέν εἶναι μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, δέν εἶναι «πνευματικὸς Ἰσραήλ». Μάλιστα, ἐνῶ παρακολουθοῦν αὐτὴ τὴν τελετὴ ψάλλουν τὸν 87^ο ὕμνο, ἀπὸ τὸ ὕμνολόγιο τῆς «Σκοπιᾶς»: «Κρασί ἀγνὸ εἶναι στό τραπέζι καὶ ἄζυμο ψωμί ἐπίσης, εἶναι σύμβολα δεῖπνου, ἀνάμνηση καὶ τροφή τοῦ πιστοῦ γιὰ ζωή». Παρατηροῦμε ὅτι ὁ «πολὺς ὄχλος» ἐδῶ, ψάλλει τὴν ἀπιστία του.

Αὐτὴ ἡ ἀνάμνηση θά τελεῖται ἕως ὅτου πεθάνει καὶ ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς χρισμένους.

Ὅμως, αὐτοὶ οἱ «χρισμένοι» ἀντὶ λογικά νά λιγοστεύουν, σὺν τῷ χρόνῳ αὐξάνονται. Ἄς δοῦμε στὴ συνέχεια καὶ αὐτὴ τὴν παράλογη διδασκαλία τῆς «Σκοπιᾶς».

2010. «Σκοπιά» 15-1-2010, σελ. 31, 32: «Τὸ 1914, ὁ Ἰεχωβά ἰδρυσε τὴν Βασιλεία του στους ουρανοὺς, ὑπὸ τον **διορισμένο**¹ Βασιλιά του, τον Ἰησοῦ Χριστό.

Τὰ λίγα χρισμένα μέλη του “Ἰσραήλ του Θεοῦ” που απομένουν σήμερα, οἱ ἀδελφοὶ του Ἰησοῦ, συνεχίζουν νὰ ενεργοῦν ὡς “πρεσβευτές που ἀναπληρώνουν τον Χριστό” (2 Κορ. 5: 20). Αὐτοὶ ἔχουν **διοριστεί** νὰ αποτε-

λέσουν τὴν τάξη του πιστοῦ καὶ φρόνιμου δούλου, με τὴν ευθύνη νὰ φροντίζουν καὶ νὰ τρέφουν πνευματικὰ τους χρισμένους καθὼς καὶ ἓνα αυξανόμενο πλήθος Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν ἐλπίδα νὰ ζήσουν γιὰ πάντα στη γη καὶ ἀνέρχονται τώρα σε εκατομμύρια (Ματθ. 24: 45- 47. Αποκ. 7: 9- 15)».

«Ὡς ομάδα, (ὁ πολὺς ὄχλος) ὑποτασώμαστε πρόθυμα στὴν κατεύθυνση του Κυβερνῶντος Σώματος καὶ συνεργαζώμαστε με τους διορισμένους πρεσβυτέρους των ἐκκλησιῶν. Με αὐτοὺς τους τρόπους δείχνουμε ὅτι δεχώμαστε τὴν διακυβέρνηση του Θεοῦ...».

Μόλις διαβάσαμε μία δήλωση νομιμοφροσύνης καὶ πλήρους ὑποταγῆς στὶς ἐντολές τοῦ «δούλου» καὶ τοῦ κυβερνῶντος σώματός του. Εἶναι λοιπὸν ἀναγκασμένοι οἱ ὁπαδοὶ νὰ δέχονται τὴν ὁποιαδήποτε «πνευματικὴ τροφή τοῦ δούλου» -ἔστω καὶ ἐάν ὀρισμένες διδασκαλίες δέν γίνονται ἀποδεκτές-, γιὰ νὰ εἶναι ὁ ὅσιος λαὸς τοῦ Ἰεχωβά.

2010. «Σκοπιά» 15-3-2010, σελ. 24, 25: «Εσεῖς εἰστε ἐκλεγμένο γένος, βασιλικὸ ἱερατεῖο, ἅγιο ἔθνος, λαὸς γιὰ εἰδικὴ ἰδιοκτησία, γιὰ νὰ διακηρύξετε ἐκτεταμένα τις ἀρετές ἐκείνου που σας κάλεσε ἀπὸ τὸ σκοτάδι στο θαυμαστό φῶς (1 Πέτρον 2: 9)».

Επομένως αὐτὸ τὸ νέο ἔθνος ἀπαρτίζεται ἀπὸ χρισμένους Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν οὐράνια ἐλπίδα. Αὐτοὶ αποτελοῦν τον «Ἰσραήλ του Θεοῦ». (Γαλ. 6: 16). Ὁ ἀπόστολος Ἰωάννης εἶδε σε ὄραμα ὅτι οἱ πνευματικοὶ Ἰσραηλίτες ἀριθμοῦν 144.000. «Αὐτοὶ αγοράστηκαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα ὡς πρῶτοι καρποὶ γιὰ τον Θεὸ καὶ τὸ Ἀρνίο» γιὰ νὰ υπηρετήσουν ὡς «ιερεῖς» καὶ

1. Οἱ ὑπογραμμίσεις, δικές μας.

να «βασιλέψουν μαζί (με τον Ιησού) τα χίλια χρόνια» Αποκ. 5: 10, 7: 4, 14: 1, 20: 6, Ιακ. 1: 18.

«Οι 144.000 θα υπηρετούν ως ουράνιοι βασιλιάδες, ιερείς και κριτές στη διάρκεια της Χιλιετούς Βασιλείας. (Αποκ. 20: 4). Ποιους θα κρίνουν και ποιους θα κυβερνούν; Στα εδάφια Ματθαίος 19: 28 και Λουκάς 22: 30 διαβάζουμε ότι θα κρίνουν “τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ” σε αυτά τα **συμφραζόμενα**: Συμβολίζουν όλους όσους έχουν επίγεια ελπίδα -αυτούς που έχουν πίστη στη θυσία του Ιησού, αλλά δεν περιλαμβάνονται στη βασιλική ιερατική τάξη. (Η φυλή του Λευϊ δεν περιλαμβανόταν στον κατάλογο των 12 φυλών του φυσικού Ισραήλ). Σε αυτά τα **συμφραζόμενα** οι 12 φυλές του Ισραήλ εξεικονίζουν εκείνους που θα λάβουν πνευματικά οφέλη από τις ιερατικές υπηρεσίες των 144.000».

Καινούργιες διδασκαλίες, νέα «πνευματική τροφή» έτοιμασε ο «δούλος». Έως τώρα ή «τροφή» τήν οποία πρόσφερε ήταν ότι οι 12 φυλές του Ισραήλ είναι οι 144.000, οι μόνοι αδελφοί του Ιησού Χριστού, ο νέος «Ισραήλ», οι κοινωνοί της θείας φύσεως, οι ζωοδότες κατά τήν χιλιετία του «πολλού ὄχλου». Γιατί ο «ὄχλος» οὔτε ἀναγεννημένοι ἀπό τό πνεῦμα εἶναι, οὔτε μέλη τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἰησοῦ καί οὔτε Ἰσραήλ τοῦ Θεοῦ. Ὅμως μέ τήν νέα αὐτή «ἀλήθεια» ὑπάρχουν καί ἄλλες 12 φυλές τοῦ Ἰσραήλ οἱ ὁποῖες ἔχουν ἐπίγεια ἐλπίδα.

Τά **συμφραζόμενα** λοιπόν τοῦ «δούλου» μᾶς ὁδηγοῦν στό συμπέρασμα ὅτι, ὑπάρχουν δύο διαφορετικά εἶδη φυλῶν τοῦ Ἰσραήλ. Οἱ 12 νέες φυλές τοῦ Ἰσραήλ, πού προβάλλει στούς ὀπαδούς καί τούς ὀνομάζει Ἰσραήλ, ἀλλά γιά ζωή στή γῆ καί οἱ ὁποῖοι θά κριθοῦν ἀπό τίς ἄλλες 12 πού ἔχουν οὐράνια ἐλπίδα, τίς 144.000. Συνεπῶς μόνον αὐτοί πού θά εἶναι βασιλεῖς, ἱερεῖς καί κριτές, πρέπει νά πίνουν ἀπό τό ποτήρι κρασί καί τό ἄζυμο, τά ὁποῖα συμβολίζουν τή νέα διαθήκη. Ἡ συνέχεια ὁμως

ξεφεύγει ἀπό κάθε λογική. Ἐχει λησμονήσει ὁ «δούλος» ὅτι τό θέμα τῶν χρισμένων δέν εἶναι λυμένο γιά τή «Σκοπιά» καί κάθε προσπάθεια ἐπίλυσης τό χειροτερεύει.

Στή «**Σκοπιά**» 1-5-07 κάνει μία δήλωση ὅτι ὑπάρχουν ἄπιστοι μεταξύ τῶν χρισμένων, οἱ ὁποῖοι ἐξέπесαν καί τή θέση τους τήν καταλαμβάνουν ἄτομα ἀπό τόν πολύ ὄχλο πού εἶναι ἄξια. Τό κακό βέβαια εἶναι παλαιότερο, ἀλλά εἶναι γνωστό ὅτι ἡ ἐταιρία δέν σέβεται τίποτα, οὔτε κἄν τήν ἱστορία της, ἡ ὁποία διαρκῶς τήν διαψεύδει.

1999. «**Σκοπιά**» 1-2-99, σελ. 19: «Ο Φρέντερικ Φραντς το 1970, τότε αντιπρόεδρος της Εταιρείας Σκοπιά ὅταν ρωτήθηκε γιά τα μέλη του υπολοίπου εἶπε “**Οχι, ὄχι ἄλλες προσθήκες**. Αὐτό το κάλεσμα τερματίσθηκε πριν ἀπό καιρό μεταξύ των ετών 1931 καί 1935”».

Ἄς δοῦμε ὁμως τόν πίνακα σχετικά μέ τό χρισμένο ὑπόλοιπο τά τελευταῖα 14 χρόνια:

1996. «**Σκοπιά**» 1-1-96, σελ. 21: «Το 1995 πήραν ἀπό τα εμβλήματα 8.645».

1996. «**Σκοπιά**» 1-3-96, σελ. 7, 8: «Ποιοι εἶναι ἄξιοι γιά τα εμβλήματα ἔχουν εκλεγεί ἀπό τον Θεό».

Ἄρα ὁποιαδήποτε ἀλλαγὴ διαψεύδει τό Θεό.

1997. «**Σκοπιά**» 1-1-97, σελ. 21: «Το 1996 πήραν ἀπό τα εμβλήματα 8.757».

1998. «**Σκοπιά**» 1-1-98, σελ. 21: «Το 1997 πήραν ἀπό τα εμβλήματα σε ὄλο τον κόσμο 8.795».

1999. «**Σκοπιά**» 1-1-99, σελ. 15: «Ἐλαβαν σε ὄλο τον κόσμο ἀπό τα εμβλήματα 8.756» (κατά το 1998).

2000. «**Σκοπιά**» 1-1-2000: «Ἐλαβαν 8.755 (γιά το 1999)».

2001. «**Σκοπιά**» 1-1-2001, σελ. 21: «Ἐλαβαν 8.661 (γιά το 2000)».

2002. «**Σκοπιά**» 1-1-2002, σελ. 22: «Ἐλαβαν ἀπό τα εμβλήματα 8.730» (γιά το ἔτος 2001).

2003. «Σκοπιά» 1-3-03, σελ. 15: «Έλαβαν από τα εμβλήματα 8.730» (για το έτος 2002).

2004. «Σκοπιά» 1-1-04, σελ. 21: «Έλαβαν από τα εμβλήματα 8.565» (για το 2003).

2005. «Σκοπιά» 1-2-05, σελ.22: «Έλαβαν από τα εμβλήματα 8.570» (για το έτος 2004).

2006. «Σκοπιά» 1-2-06, σελ. 30: «Έλαβαν από τα εμβλήματα 8.524» (για το έτος 2005).

2007. «Σκοπιά» 1-2-07, σελ. 30: «Έλαβαν από τα εμβλήματα 8.758» (για το 2006).

2008. «Βιβλίο του έτους 2008», σελ. 31: «Έλαβαν από τα εμβλήματα σε όλο τον κόσμο 9.105» (για το 2007).

2009. «Βιβλίο του έτους 2009», σελ. 31: «Σε όλο τον κόσμο έλαβαν από τα εμβλήματα 9.986» (για το 2008).

2010. «Βιβλίο του έτους 2010», σελ.31: «Σε όλο τον κόσμο έλαβαν από τα εμβλήματα 10.857» (για το 2009).

Παρ' όλες τις διδαχές της «Σκοπιάς» για την συμπλήρωση του ύπολοιπου τῶν 144.000, τό οικοδόμημα καταρρέει καί παρασύρει πολλά...

Ἡ ὀργάνωση αὐτή -τό ἔχουμε γράψει καί ἄλλες φορές- μόνο τήν ἱστορία της φοβᾶται. Αὐτή τήν ἱστορία παρουσιάζουμε ἀπό μερικά κείμενά της σέ ἀποσπάσματα:

1930. «ΦΩΣ», τόμος Α', σελ. 100: «Οὐδέν Γραφικό κύρος ὑπάρχει εἰς τό νά εἴπωμεν ὅτι κάποιος μπορεῖ νά χάσει τό χρίσμα καί νά ἐπιπέσει εἰς τήν μεγάλη ομάδα».

1953-57. «Νέοι Οὐρανοί καί Νέα Γῆ», σελ. 175: «Κάθε μέλος τοῦ προδιατεταγμένου αὐτοῦ πνευματικοῦ Ἰσραήλ εἶναι σφραγισμένο μέ τήν σφραγίδα τῆς Θείας ἐξουσίας».

1968. «Ἡ Ἀλήθεια πού ὀδηγεῖ στήν αἰώνιο ζωή», σελ. 79: «Εκεῖνοι πού λαμβάνουν οὐράνια ζωή δέν εἶναι ἄτομα πού ἐκλέγουν ἐκείνη τή ζωή οἱ ἴδιοι. Ὁ Θεός εἶναι ἐκεῖνος πού κάνει τήν ἐκλογή».

1991. «Σκοπιά» 15-3-91, σελ. 19: «144.000 ἔχουν χρίσμα ἀπό του Αγίου του Ιεχωβά... Ὁ Θεός ἔχει βάλει τήν σφραγίδα του ἐπάνω τους καί τους ἔχει δώσει ἐγγύηση».

Σελ. 22. «Ναι, ο Ιεχωβά κάνει τήν ἐκλογή».

1998. «Σκοπιά» 15-6-98, σελ. 30: «ἡ κλήση τῆς οὐράνιας τάξης ἔχει ολοκληρωθεῖ».

Ὅπως ὁμως διαβάσαμε τόν πίνακα τοῦ ὑπολοίπου ἀπό τό 1995 ἕως τό 2009 παρατηρήσαμε, ὅτι στή διάρκεια τεσσάρων ἐτῶν ὁ «δούλος» ἔχει ξεφύγει κάθε λογικοῦ φραγμοῦ. Παρουσιάζει μία εἰκόνα ἀξομειώσεως τοῦ ὑπολοίπου -δηλαδή τοῦ ἑαυτοῦ του-, γιά νά καταλήξει ὅτι τό ὑπόλοιπο ἀυξήθηκε τελικά ἀπό τό 1995 κατά 2.212 ἄτομα ἀντί νά μειωθεῖ λόγω θανάτου τῶν ὑπερηλίκων. Πῶς αἰτολογεῖ αὐτή τήν αὐξηση;

Ἡ διευκρίνιση πού ἔδωσε ὁ «πιστός οἰκονόμος» ἔρχεται νά συμπληρώσει ὅλο τό ἀλλοπρόσαλλο αὐτό κατασκευάσμα καί νά τό κάνει χειρότερο. Στή Σκοπιά 1-5-07 γράφει: «τή θέση τῶν ἀπίστων χρισμένων τήν καταλαμβάνουν ἄτομα ἀπό τόν "πολύ ὄχλο" πού εἶναι ἄξια».

Ἐάν ὑποθέσουμε ὅτι εἶναι ἀλήθεια ἡ ἀπάντηση τῆς «Σκοπιάς», ὅτι ὅσοι ἅγιοι ἐκπίπτουν τόσοι εἰσέρχονται γιά νά πληρωθοῦν οἱ κενές θέσεις, τότε ὁ «θεός» τῆς «Σκοπιάς» δέν εἶναι ὁ ἀληθινός, διότι ὁ «ἀγωγός» του ἔχει γράψει ὅπως διαβάσαμε: «δέν ὑπάρχει Γραφικό κύρος ὅτι κάποιος μπορεῖ νά ἐκπέσει», ὅτι «ὁ Θεός κάνει τήν ἐκλογή, ἔχει βάλει τήν σφραγίδα του» κ. ἄ.

Ἀκόμη ἐάν δεχθοῦμε τήν ἐξήγηση τῆς «Σκοπιάς», ὅτι ὄντως ἐξέπεσαν οἱ χρισμένοι τοῦ ὑπολοίπου καί τήν θέση τους τήν κατέλαβαν ἄξιοι ἀπό τόν «πολύ ὄχλο» -δέν θά ἀναλύσουμε τῶρα κατά πόσον εἶναι ἄξιοι καί ποιός τούς ἔκρινε-, θά ἔπρεπε τό ὑπόλοιπον νά παραμείνει σταθερό ἢ μειωμένο λόγω θανάτων. Ὅμως ἀντ' αὐτοῦ ἡ αὐξηση τοῦ ὑπολοίπου σ' αὐτά τά 14 χρόνια εἶναι 2.212 ἄτομα, ἕνας μέγας ἀριθμός. Λογικά, οἱ ἀντικαταστάτες δέν καταλαμβάνουν θέσεις ζώντων χρισμένων, ἐφόσον ἔχουμε αὐξηση. Συνεπῶς, ὑπάρχει πτώση ἐκείνων τῶν «ἀγίων», πού ἔχουν πεθάνει

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΠΟΥ «ΨΥΧΑΓΩΓΗΣΑΝ» ΤΟΥΣ ΠΑΙΠΠΟΥΔΕΣ ΜΑΣ, ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΜΑΣ ΚΙ ΕΜΑΣ

τοῦ κ. Γωάννου Μηλιώνη

(α' μέρος)

Πολλά λέγονται στίς μέρες μας γιά τήν ἀκατάλληλη ἕως βλαπτική γιά τά παιδιά μας «παιδική» μυθιστοριογραφία, πού μέ ἐπικεφαλῆς τή γνωστή J. K. Rowling, συγγραφέα τῶν βιβλίων τοῦ νεαροῦ μάγου Χάρι Πότερ, ἀλλά καί ὅσους ἄλλους ἀκολούθησαν τήν «ἐκπληκτική συνταγή ἐπιτυχίας» της, δείχνει νά ἐξελίσσεται σέ μορφή ἐπιδημική.

Μέ τή διαπίστωση αὐτή ὑπ' ὄψιν καί μέ τό προηγούμενο τῆς κλασικῆς πλέον ἐρώτησης: «Μά καί στά παραμύθια τῆς ἐποχῆς μας δέν ὑπῆρχαν μάγοι καί μαγικά;», πού οἱ γονεῖς συνήθως σήμερα ὑποβάλλουν ὅταν γίνεται ἀναφορά στήν καταστροφική παρουσία τῆς μαγείας στό παιδικό θέαμα καί ἀνάγνωσμα, προχωρήσαμε στήν ἔρευνα σχετικά μέ τό παιδικό μυθιστόρημα καί τούς συγγραφείς του, τόν περασμένο καί προπερασμένο αἰώνα. Ἀπό τήν ἔρευνά μας αὐτή, σᾶς μεταφέρουμε ἕνα μικρό, ἀλλά ἀντιπροσωπευτικό δείγμα τῆς ζωῆς καί τῆς πολιτείας κάποιων ἀπό τούς θεωρούμενους «κλασσικούς» συγγραφείς παιδικῆς λογοτεχνίας, πού τά ἔργα τους εἶδαν ἐξαιρετική ἐπιτυχία, ἀλλεπάλληλες ἐκδόσεις καί στίς μέρες μας, μεταφορά στόν κινηματογράφο καί στήν τηλεόραση. Ἀπό τό δείγμα αὐτό προκύπτει ὅτι ἡ μαγεία καί ὁ

ἀποκρουφισμός ἐπηρέασαν βαθύτατα τούς συγγραφείς κι ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Οἱ συγγραφεῖς αὐτοί εἶναι -μέ χρονολογική σειρά: Ὁ Λούις Κάρολ, ἡ Ἴντιθ Νέσμπιτ, ὁ Λεΐμαν Φράνκ Μπάουμ καί ὁ Ρόαλντ Ντάλ, συγγραφεῖς πού «ψυχαγωγῆσαν» τούς παππούδες μας, τούς γονεῖς μας καί ἐμᾶς καί σήμερα «ψυχαγωγοῦν» τά παιδιά μας.

Λούις Κάρολ (Lewis Carroll, 1832 – 1898)¹.

Ἄγγλος μαθηματικός, κληρικός (Ἀγγλικανός), φωτογράφος, ἐπιστήμων τῆς λογικῆς, μυστικιστής, θεοσοφιστής², ὄπαδός τοῦ πνευματισμοῦ καί συγγραφέας³, ιδιαίτερα γνωστός ἀπό τό κλασικό παιδικό ἀνάγνωσμα: «Ἡ Ἀλίκη στή Χώρα τῶν Θαυμάτων» (Alice's Adventures in Wonderland) καί τή λιγότερο γνωστή συνέχειά του: «Τί βρῆκε ἡ Ἀλίκη μέσα στόν καθρέφτη» (Through the Looking-Glass And What Alice Found There).

Ὁ Carroll -ἢ κατά προτίμηση ὁ Dodgson- προερχόταν ἀπό ἐπώνυμη οἰκογένεια,

1. Φιλολογικό ψευδώνυμο τοῦ Charles Lutwidge Dodgson (οἱ πληροφορίες προέρχονται καί ἀπό τήν ἠλεκτρονική ἐγκυκλοπαίδεια «wikipedia»).

2. <http://www.katinkahesselink.net/his/influence-theosophy.html>

3. http://en.wikipedia.org/wiki/Lewis_Carroll

καί «ἔχουν λάβει τόν στέφανο τῆς δόξης». Πέφτουν δηλαδή οἱ «ἱερεῖς καί βασιλεῖς» στόν οὐρανό, οἱ «ζωοδότες, οἱ κοινωνοί θείας φύσεως καί (οἱ ὅποιοι) θά ἔχουν ἐξουσία νά μεταδίδουν ζωήν εἰς ἄλλους» («Κιθάρα

τοῦ Θεοῦ», σελ. 340). Στήν περίπτωση αὐτή ἔχουμε πτώση τῶν «ἀγίων» τῆς «Σκοπιᾶς».

Ἡ εὐθύνη, μεγάλη καί ἀφορᾶ ἐξ' ὀλοκλήρου τόν «δοῦλο» μέ τό κυβερνῶν σῶμα του. Ἄς ἀπαντήσει λοιπόν στούς ὄπαδούς του.

από εκείνες που έφοδίασαν κατά καιρούς τή Μεγάλη Βρετανία με άξιωματικούς του στρατού και κληρικούς της Αγγλικανικής εκκλησίας. Ο προπάππος του υπήρξε επίσκοπος και ο πατέρας του, αφού φοίτησε στο περίφημο Κολέγιο Christ Church του Πανεπιστήμιου Oxford -μέ εξασφαλισμένη λαμπρή ακαδημαϊκή σταδιοδρομία-, προτίμησε τή θέση του έπαρχιακού πρεσβύτερου, αφού παντρεύτηκε τήν πρώτη του ξαδέλφη τό 1827 και εξέλιχθηκε σε δραστήριο και άκρως συντηρητικό Αγγλικανό κληρικό. Όμως ο νεαρός Charles -τό τρίτο από τά 11 παιδιά του- ανέπτυξε τελικά διαφορετούμενη σχέση και μέ τίς άξίες του πατέρα του και μέ τήν Αγγλικανική εκκλησία στό σύνολό της⁴.

Μέχρι τά 12 χρόνια του, ή εκπαίδευση του μικρού Dodgson γινόταν στό σπίτι, αλλά οί συνθήκες ήταν προφανώς τέτοιες ώστε νά δημιουργηθεί στό παιδί τραύλισμα -άπό τό όποιο υπέφεραν και τά δέκα άδελφια του- κάτι πού έπηρέασε τήν κοινωνική ζωή του στά μετέπειτα χρόνια.

Στά 12, τόν στέλνουν σε ένα μικρό ιδιωτικό σχολείο κοντά στό Richmond και τό 1846, στή Σχολή Rugby -όπου πέρασε πολύ άσχημα- μέχρι τό τέλος του 1849, ένω τό 1851 γράφεται στήν Όξφόρδη, στή σχολή πού φοίτησε κι ο πατέρας του, τό Christ Church.

Από τό 1852 και μετά, παρ' όλη τήν ολιγωρία του στό θέμα των σπουδών του γενικά, τό ταλέντο του στά μαθηματικά του εξασφάλισε τήν ύψηλωση στό τμήμα Μαθηματικών του Christ Church, ιδιότητα πού συνέχισε νά διατηρεί για τά έπόμενα είκοσι έξι χρόνια και παρ' τίς άμφιταλαντεύσεις του, εξασφάλισε μέχρι τό θάνατό του.

Στόν κοινωνικό τομέα ο Dodgson υπήρξε έπιτυχής παρ' όλο τό τραύλισμα, πού στιγμάτισε όλη του τήν περαιτέρω πορεία. Από νεαρή ηλικία γράφει ποιήματα και δι-

ηγήματα, πού δημοσιεύονται σε διάφορα περιοδικά μέ σχετική έπιτυχία.

Τό 1856, ή ζωή του -τόσον ή προσωπική όσον και ή συγγραφική- αλλάζει ριζοσπαστικά καθώς στό Christ Church έγκαθίσταται ο Henry Liddell, ένας νέος κοσμητορας μαζί μέ τήν οικογένειά του. Ο Dodgson γίνεται στενός φίλος μέ τή Lorina, σύζυγο του Liddell και μέ τά παιδιά τους, ιδιαίτερα μέ τίς τρεις άδελφές: τή Lorina, τήν Edith και τήν Alice Liddell, ή όποία, Άλίκη, υπήρξε κατά γενική όμολογία τό πρόσωπο πού χρησίμευσε σαν πρότυπο για τή δική του «Άλίκη στή χώρα των θαυμάτων». Βέβαια, ο ίδιος ο Dodgson αργότερα άρνήθηκε ότι «ή μικρή ήρωίδα του» βασίστηκε σε κάποιο συγκεκριμένο παιδί όμως ή έρευνα και οί μαρτυρίες αποδεικνύουν τό αντίθετο⁵.

Παρόλο πού οί πληροφορίες από μέρους του Dodgson είναι ανεπαρκείς, γιατί από τά 13 ήμερολόγιά του έχουν αφαιρεθεί οί σελίδες για τήν περίοδο 1858-1862 -εικάζεται από μέλη τής οικογένειάς του, μέ στόχο τή διάσωση τής οικογενειακής υπόληψης. Είναι σαφές ότι ή φιλία του μέ τήν οικογένεια Liddell ήταν ένα σημαντικό μέρος τής ζωής του στά τέλη του 1850, κάτι πού εκδηλωνόταν μέ διάφορους τρόπους και ειδικά μέ έκδρομές και βαρκαδες σε κοντινές έξοχές μαζί μέ τά παιδιά, πρώτα μέ τόν γιό του Liddell, Χάρι κι αργότερα μέ τά τρία κορίτσια.

Ήταν σ' αυτές τίς έκδρομές πού ο Dodgson ανέπτυξε τήν ιδιαίτερη φιλία του μέ τή μικρότερη άδελφή, τήν Άλίκη στήν όποία αφιέρωσε τίς φανταστικές -γεμάτες όμως μέ θεοσοφικούς και ροδοσταυρικούς συμβολισμούς- διηγήσεις του. Από μιά τέτοια έκδρομή μαζί της, γεννήθηκε τό βιβλίο του, τό 1864, «Οί περιπέτειες τής Άλίκης κάτω από τή γή» (Alice's Adventures Under Ground).

Ο Dodgson ανέπτυξε θερμή φιλία μέ τήν 10χρονη Άλίκη και διέθετε ώρες ολόκληρες

4. Στο ίδιο.

5. Στο ίδιο.

καθημερινά σέ βόλτες, σέ διηγήσεις φανταστικῶν ιστοριῶν καί καταγραφή τῶν ιστοριῶν αὐτῶν καί εἰκονογράφησή τους κι ἀκόμη, φωτογραφίζοντας, ὅπως μαρτυρεῖται, τό κοριτσάκι αὐτό σε διάφορες πόζες, κάποιες μάλιστα ἡμίγυμνες, ντυμένο μέ κουρέλια. Σήμερα -ὅπως καί μέ μέρος τοῦ ἡμερολογίου του- τό 60% τοῦ φωτογραφικοῦ του ἀρχείου ἔχει μυστηριωδῶς ἐξαφανιστεῖ⁶.

Γενικά, οἱ παράξενες φιλίες τοῦ Dodgson, συγχρόνως μέ τήν ἔλλειψη ἐνδιαφέροντος γιά αἰσθηματικές σχέσεις μέ ἐνήλικες γυναῖκες, ἀλλά καί ἡ ἔρευνα τοῦ ἔργου του ἀπό ψυχολογικῆς πλευρᾶς -εἰδικά οἱ φωτογραφίες του μέ γυμνά ἢ ἡμίγυμνα κορίτσια-, ἔχουν ὀδηγήσει πολλούς βιογράφους του σέ εἰκασίες περὶ παιδοφιλίας, ἴσως καταπιεσμένης καί ἀνεκδήλωτης⁷.

Ὁ Dodgson ἀσχολήθηκε ἀκόμη μέ τήν ἐφεύρεση παιχνιδιῶν, κυρίως ἐπιτραπέζιων, μεταξύ τῶν ὁποίων ἀντιπροσωπευτικό μπορεῖ νά θεωρηθεῖ «ἡ κλίμαξ τῶν λέξεων» (Word Ladder)⁸, ὅπου οἱ παῖκτες τροποποιοῦν μία λέξη σέ ἄλλη ἀλλάζοντας ἀπό ἓνα γράμμα τή φορά, σέ κάθε βῆμα, δημιουργώντας νέες λέξεις, κάτι πού ἔμμεσα παραπέμπει στίς μεθόδους τῶν Καββαλιστῶν γιά τήν ἐρμηνεία τῶν Γραφῶν καί τήν ἐξαγωγή ἀποκρυφιστικῶν συμπερασμάτων.

Ὁ Dodgson πέθανε 66 ἐτῶν, πλούσιος καί διάσημος. Ὁ βίος καί ἡ πολιτεία του δέν εἶναι γνωστά στό εὐρύ κοινό πού συνεχίζει νά τόν θεωρεῖ ἕναν ἐπιτυχημένο συγγραφέα παιδικῆς λογοτεχνίας, ἐνῶ φορεῖς γιά τήν προώθηση τῶν ἔργων του καί τή διερεύνηση τῆς ζωῆς του δραστηριοποιοῦνται σέ πολλά μέρη τοῦ κόσμου, συμπεριλαμβανομένων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τῆς Ἰαπωνίας, τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου

6. Στό ἴδιο.

7. Στό ἴδιο.

8. Π.χ. ἡ μετατροπή τῆς ἀγγλικῆς λέξης CAT σέ DOG μέσω τῶν: CAT, COT, DOT, DOG.

καί τῆς Νέας Ζηλανδίας. Συνειδητοποιοῦν ἄραγε ὅλοι αὐτοί τί στήν πραγματικότητα προωθοῦν;

Ἴντιθ Νέσμπιτ (Edith Nesbit, 1858 - 1924)⁹.

Ἀγγλίδα συγγραφέας καί ποιήτρια, πολιτική ἀκτιβίστρια καί συνιδρύτρια τῆς Fabian Society¹⁰, στενή φίλη τῆς θεοσοφίστριας Annie Besant (μέλος κι αὐτή τῆς Fabian Society) γιά τήν ὁποία μάλιστα ἡ Νέσμπιτ κάνει ἀναφορές στό γνωστό παιδικό μυθιστόρημά της «Τό Μαγικό Φυλαχτό» (The Story of the Amulet).¹¹ Τό πῶς σημαντικό ὅμως γιά μᾶς, στή ζωή τῆς Νέσμπιτ, εἶναι τό γεγονός ὅτι ὑπῆρξε μέλος τοῦ «**Ἐργητικῶν Τάγματος τῆς Χρυσῆς Αὐγῆς**»¹².

Ἡ ζωή τῆς Nesbit μπορεῖ νά χαρακτηριστεῖ «μυθιστορηματική» γιά τό κοινωνικό πλαίσιο τῆς ἐποχῆς της. Τό 1877, 19 ἐτῶν, γνωρίζει τόν τραπεζικό ὑπάλληλο Hubert Bland τόν ὁποῖο καί παντρεύεται ὄντας ἤδη 7 μηνῶν ἔγκυος, πρᾶγμα σκανδαλῶδες γιά τίς τότε ἀντιλήψεις. Ὅμως, ὑπάρχει καί συνέχεια: τό νέο ζευγάρι δέν συγκατοικεῖ. Ὁ Bland συνέχισε νά ζεῖ μέ τή μητέρα του, ἀφοῦ ἔχουν ἀποφασίσει νά ἔχουν «ἀνοικτό γάμο», ὅπου ὁ καθένας διατηρεῖ τό «δικαίωμα» γιά ἐξωσυζυγικές σχέσεις¹³. Ὁ

9. http://en.wikipedia.org/wiki/Edith_Nesbit

10. «Φάβιος Σύνδεσμος». Πολιτικό-κοινωνικό διανομενίστικο μὴ κερδοσκοπικό, πρόδρομος τοῦ Ἐργητικῶν Κόμματος τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Ἡ ὀνομασία προήλθε ἀπό τό ὄνομα τοῦ Ρωμαίου στρατηγοῦ Φάβιου Μάξιμου (Quintus Fabius Maximus) βασικοῦ ἀντίπαλου τοῦ Ἀννίβα στοὺς Καρχηδονιακούς Πολέμους. Ἡ τακτική τοῦ Φάβιου, στήν φθορά τοῦ ἀντιπάλου μέσω μακρᾶς ἀναμονῆς, ἦταν ἡ μέθοδος πού ἀκολουθήθηκε ἀπό τήν Fabian Society στήν «ἀναμόρφωση» τῆς ἀνθρωπότητας.

11. <http://www.theosophical.org/publications/questmagazine/marapr02/mackay/index.php>

12. Ἀποκρυφιστικό Τάγμα, πού ἰδρύθηκε στήν Μεγάλη Βρετανία ἀπό τοὺς μασόνους καί Ροδόσταυρους: William Robert Woodman, William Wynn Westcott, καί Samuel Liddell MacGregor Mathers κατά τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰώνα. Τό «Τάγμα» ὑπῆρξε μία ἀπό τίς κυριότερες ἐπιφορέες τοῦ Δυτικοῦ ἀποκρυφισμοῦ στὸν 20ο αἰώνα καί θεμελιωτῆς τῶν κινήσεων Wicca (τοῦ Τζέραλντ Γκάρντνερ - Gerald B. Gardner) καί Thelema (τοῦ Ἀλιστερ Κρόουλι - Edward Alexander Crowley).

13. http://en.wikipedia.org/wiki/Edith_Nesbit

Bland μάλιστα συνέχισε τη σχέση του με την Άλίκη Hoatson από την οποία απέκτησε δύο παιδιά που η Nesbit ανάθρεψε σάν δικά της.

Η Nesbit απέκτησε και 3 δικά της παιδιά και ξαναπαντρεύτηκε -περίπου τρία χρόνια μετά το θάνατο του Bland- τόν ναυπηγό Thomas Tucker.

Πέθανε τό 1924, 65 ετών, στό New Romney του Kent -άρρωστη από καρκίνο του πνεύμονα, πιθανώς λόγω ύπερβολικού καπνίσματος- και θάφτηκε στό νεκροταφείο της Αγίας Μαρίας, στό Romney Marsh.

Έγραψε -ή συνεργάστηκε στό γράψιμο μέ άλλους- περισσότερα από 60 βιβλία φαντασίας για παιδιά, πολλά από τά όποια σήμερα έχουν «άνακτηθει» -έν όψει της αποκραφιστικής λαίλαπας στό παιδικό μυθιστόρημα- και προσαρμοστει για τόν κινηματογράφο και την τηλεόραση.

Έργα της μεταφρασμένα στη χώρα μας είναι: «Τό Μαγικό Φυλακτό» (The Story of the Amulet), «Τά παιδιά που έβλεπαν τά τρένα νά περνούν» (The Railway Children) και τό «Δύο παιδιά καθαρίζουν την πόλη τους» (Die Retter des Landes). Κυκλοφορούν ακόμη τά: «Five Children and It» (Πέντε παιδιά κι Έκεινο) και «The Story of the Treasure Seekers» (Η Ιστορία των Θησαυροκυνηγών) -μέ τίς συνέχειές του-, «The Phoenix and the Carpet» (Ο Φοίνικας και τό χαλί), «The Would be goods» (Τά άναμενόμενα «καλούδια» (;)), «Book of Dragons» (Η Βίβλος των Δράκων), «Magic World» (Ο Μαγικός Κόσμος), «Wet Magic» (Θαλασσινή

Μαγεία), «Jack and the Beanstalk» (Ο Τζάκ και ή Φασολιά), «Magic City» (Η Μαγική Πολιτεία), «House of Arden» (Ο Οίκος των Άρντεν), «The Enchanted Castle» (Τό Μαγεμένο Κάστρο) κ. ά. Πολλά από αυτά χρησιμοποιούνται στό πρωτότυπο σάν βοηθήματα για την εκμάθηση της άγγλικής και σε ελληνικά φροντιστήρια, ενώ «Τό Μαγικό Φυλακτό» (The Story of the Amulet) είδε τό φώς της δημοσιότητας στη δεκαετία του '40, σε εβδομαδιαίες συνέχειες στη «Διάπλαση των Παίδων» του Γρηγόριου Ξενόπουλου.

Τέλος, μπορούμε νά θεωρήσουμε άνεπιφύλακτα τη Nesbit -πού χαρακτηρίζεται έγκωμιαστικά σάν ή συγγραφέας που έδωσε νέα πνοή στα παιδικά άναγνώσματα, **άφαιρώντας κάθε ίχνος διδακτισμού και ήθικολογίας**¹⁴ - ως εκείνη που άσκησε άμεση ή έμμεση έπιρροή σε πολλούς μεταγενέστερους συγγραφείς παιδικής λογοτεχνίας, συμπεριλαμβανομένων των: P. L. Travers (συγγραφέα της Mary Poppins), Edward Eager, Diana Wynne Jones και J. K. Rowling (Χάρι Πότερ). Θεωρείται ότι ακόμη κι ό C. S. Lewis¹⁵ έγραψε τό έπτάτομο έργο του, «Τό Χρονικό της Νάρνια» (The Chronicles of Narnia), υπό την έπιρροή της εργασίας της Edith Nesbit.

(Τό τέλος στό επόμενο).

14. <http://www.vlassi.gr/img/EkpaideutikaProgrammata.pdf> Οι ύπογραμμίσεις δικές μας.

15. Κλάιβ Στέηπλς Λούις (29/11/1898 - 22/11/1963), συγγραφέας και λόγιος, γνωστός για τό έργο του στη μεσαιωνική λογοτεχνία, την έπιστημονική φαντασία και τη Χριστιανική άπολογητική.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΕΣ ΕΚΠΟΜΠΕΣ

Από τό Ραδιοφωνικό Σταθμό της Πειραιϊκής Έκκλησίας, 91,2 FM, μεταδίδεται ή εκπομπή: «Αντιστατική Δράση». Σάββατο, 14.15-15.00. Έπιμελούνται και παρουσιάζουν ό Πρωτοπρ. π. Κυριακός Τσουρός και ό κ. Δημ. Κόκκορης.

Ίστοσελίδα της ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ:
www.ecclesia.gr, e mail: ierasynodos@ecclesia.gr

Ίστοσελίδα της Π. Ε. Γ.: www.ppu.gr τηλ. 210 6396665, fax: 210 6082219

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

ΔΙΚΕΣ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ «ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ ΙΕΧΩΒΑ»

Δημοσιεύουμε κατωτέρω δικαστική απόφαση πού αφορᾶ στους «Μάρτυρες του Ίεχωβά» καί εκδόθηκε τόν Δεκέμβριο του 2009.

«Σήμερα 8 Δεκεμβρίου (2009), τό Ἀνώτατο Δικαστήριο τῆς Ρωσίας ἐπεκύρωσε τήν ἀπόφαση τοῦ Περιφερειακοῦ Δικαστηρίου τοῦ Rostov-on-Don, πού χαρακτηρίζει ὡς «ἐξτρεμιστικές» 34 δημοσιεύσεις τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ίεχωβά» βεβαιώνοντας, ὅτι ἡ διανομή τους θά κατασχεθεῖ πανεθνικά¹.

Τό Ἀνώτατο Δικαστήριο ἐπεκύρωσε ἐπίσης, ὡς τμήμα τῆς διαδικασίας, τήν διάλυση ὡς ἐξτρεμιστικῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὀργανώσεως Ταγκάνρωφ τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ίεχωβά». Ἡ περιουσία τῆς ὀργάνωσης θά δημευθεῖ καί θά τῆς ἀπαγορευθεῖ νά συνέρχεται ὡς ὀργάνωση.

Ἐρωτηθεῖσα, γιατί τό Ἀνώτατο Δικαστήριο ἐπεκύρωσε τήν ἀπόφαση τοῦ κατωτέρου δικαστηρίου, ἡ γραμματεὺς τοῦ τμήματος πολιτικῶν ὑποθέσεων τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου, ἡ ὁποία δέν ἔδωσε τό ὄνομά της, εἶπε στό «**Φόρουμ 18, Νιούς Σέρβις**»: «Οἱ Μάρτυρες τοῦ Ίεχωβά εἶναι ἐξτρεμιστές». Ἐρωτηθεῖσα ἐάν ἔχουν σκοτώσει κανέναν, ἀπήντησε: «σέ κάποια ἔκταση, ναι».

Ἡ ρύθμιση τοῦ Δικαστηρίου ἀνοίγει τό δρόμο γιά τήν ἀπαγόρευση ὅλων των ἐντύπων τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ίεχωβά» στή Ρωσία, στό μέλλον.

1. Πηγή: http://www.forum18.org/Archive.php?article_id=1385 Τό παρόν δημοσίευμα δημοσιεύουμε μέ κάθε ἐπιφύλαξη καθόσον δέν κατορθώσαμε νά διασταυρώσουμε τήν ἀκρίβεια τοῦ περιεχομένου του. Ἐκτενές σχόλιο καί περισσότερες πληροφορίες μπορεῖ νά βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στήν ὡς ἄνω ἰσοσελίδα.

Ὁ Γκρέγκορν Μαρτύνωφ -ἐκ τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ίεχωβά»- ἐξέφρασε τήν ἀποστροφή του λέγοντας στό «**Φόρουμ 18**» ὅτι ἡ ἀπόφαση ἐλήφθη ἐσπευσμένα καί δέν ἔδωσαν ἐξηγήσεις γιατί ἐπεκύρωσαν τήν ἀπόφαση τοῦ Rostov. Ἀνέφερε ἐπίσης, ὅτι θά ἐξετάσουν, ἐάν θά ὑποβάλουν τήν ὑπόθεσή τους ἐνώπιον τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου στό Στρασβούργο».

ΚΡΙΝΟΥΝ ΑΝΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ ΤΗΝ ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗ

Σήμερα καί ὁ ἐπιστημονικός κόσμος καί οἱ πολιτικοί φορεῖς ἀναγνωρίζουν ὅτι τά περὶ «ἐναλλακτικῆς μεθοδολογίας» στεροῦνται σοβαρότητας καί τίποτε οὐσιαστικό δέν προσφέρουν στήν ἀνθρώπινη ἀνάγκη γιά θεραπεία.

Τό λόγο ἔχει αὐτή τή φορά ἡ Μεγάλη Βρετανία ὅπου ὅπως διαβάζουμε («**Τό Βῆμα**», 24 Φεβρουαρίου 2010)² **βρετανοὶ βουλευτές ζητοῦν δραστική περικοπή τῶν κονδυλίων πού δίδονται γιά τήν ἔρευνα τῆς ὁμοιοπαθητικῆς.**

«**ΛΟΝΔΙΝΟ.** Βουλευτές που συμμετέχουν στην Επιτροπή Υγείας της Βουλῆς των Κοινοτήτων απευθύνουν ἐκκληση στην κυβέρνηση του Γκόρντον Μπράουν να περικόψει δραστικά τα κονδύλια για την ἔρευνα γιατρῶν και εταιρειῶν που ασχολοῦνται με την ὁμοιοπαθητική, διότι εκτιμῶν ὅτι «δεν ἔχει ἀποτέλεσμα». Οἱ ειδικοί της Επιτροπῆς Επιστήμης και Τεχνολογίας δήλωσαν ὅτι δεν ὑπάρχει καμία ἀπόδειξη ὅτι οἱ ἐναλλακτικὲς μορφὲς ἰατρικῆς εἶναι ὄντως ἀποτελεσματικές. Λένε ὅτι ἡ συνέχιση τῆς χρηματοδότησης μπορεῖ νά θέσει σε κίνδυνο

2. <http://www.tovima.gr/default.asp?pid=2&artid=316848&ct=2&dt=24/02/2010>

τους ασθενείς που επιλέγουν αναποτελεσματικές ομοιοπαθητικές θεραπείες αντί για ορθόδοξες, της κλασικής ιατρικής.

Ισχυρίζονται ότι η ομοιοπαθητική αποσπά χρήματα από το Εθνικό Σύστημα Υγείας που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν σε πιο αποτελεσματικές θεραπείες. Η ομοιοπαθητική βασίζεται στην ιδέα ότι «τα όμοια θεραπεύουν τα όμοια» με φυσικές ουσίες που δίνουν το ερέθισμα στον οργανισμό να αυτοθεραπευτεί. Τέτοια ομοιοπαθητικά φάρμακα αξίας εκατομμυρίων λιρών πωλούνται στο εμπόριο και διατίθενται από το Εθνικό Σύστημα Υγείας της Βρετανίας.

Υπάρχει και ο αντίλογος. Το Prince's Foundation for Integrated Health (Βασιλικό Ίδρυμα Ολιστικής Ιατρικής) ισχυρίστηκε ότι «στρατευμένοι επιστήμονες άφησαν τον ασθενή έξω από τους υπολογισμούς τους». Το ίδρυμα ζήτησε να γίνουν κλινικές δοκιμές για να συγκριθεί η αποτελεσματικότητα και το κόστος της άσκησης ολιστικών θεραπειών με άλλες θεραπείες για μακροχρόνιες ασθένειες. Η επιτροπή απέρριψε την πρόταση, ισχυριζόμενη ότι οι κλινικές δοκιμές που ήδη διεξήχθησαν δεν είχαν χειροπιαστό αποτέλεσμα.

Αξίζει να φέρουμε στη μνήμη μας τόν μακαριστό π. Αντώνιο Αλεβιζόπουλο, ό οποίος ήδη από τό 1995, στό κλασικό έργο του: «Ο Αποκρυφισμός στό Φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», κατέτασσε τήν Ὁμοιοπαθητική μεταξύ τῶν διαφόρων πρακτικῶν τῆς Ἀλχημείας³.

ΝΕΚΡΟΝΟΜΙΚΟΝ – ΓΝΩΣΙΣ

Μιά πρόχειρη ματιά στόν παραπάνω τίτλο, παραπέμπει σέ δύο θέματα: α) Στο «Νεκρονομικόν», ένα φανταστικό γοιμόριο⁴ πού πρωτοεμφανίζεται στίς ιστορίες

3. π. Α. Αλεβιζοπούλου, «Ο Αποκρυφισμός στό Φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», Ἀθήνα 1995, τ. Γ' Ἀλχημεία, σ. 77.

4. Γοιμόριο: Εἶδος βιβλίου μαγικοῦ περιεχομένου γιά τήν ἐπίκληση δαιμόνων καί πνευμάτων, τήν παρασκευή

τρόμου τοῦ συγγραφέα Χ. Φ. Λάβκραφτ (H. P. Lovecraft)⁵ καί β) στήν ἑλληνική λέξη «Γνωσις», πού χρησιμοποιεῖται ἀρχικά σέ Ἑλληνικά εἰδωλολατρικά φιλοσοφικά πλαίσια, ἀλλά εἰδικά, ἀργότερα, μεταξύ τῶν διαφόρων «Γνωστικῶν» σεκτῶν, ὅπου ἡ gnosis παρέπεμπε κυρίως στήν «αὐτογνωσία», πού ἐθεωρεῖτο «τό μονοπάτι, πού ὀδηγεῖ στό φωτισμό».

Πέραν ὅμως ἀπό τή θεωρητική αὐτή ἀνάλυση, τό «Necronomicon Gnosis» παραπέμπει καί σέ ἱστολόγιο (blog spot), μέ μεγάλη ἐπισκεψιμότητα καί «ἐνδιαφέρουσα» θεματολογία.

Μερικά ἀπό τά θέματα περιλαμβάνουν: α) «Ἐνα μικρό τυπικό ἀπό το Liber 880, το προσωπικό μου μαγικό ἡμερολόγιο που εξετάζει πρακτικά το Ρεύμα του Νεκρονομικόν.

Σκοπός αὐτῆς τῆς μαγικῆς ἐργασίας εἶναι ο καθορισμός καί ἡ ἐνίσχυση τῆς θέλησης τοῦ ἀσκητῆ πάνω στίς ἐπιθυμίες καί τὰ ἐμπόδια τῆς ζωῆς του. Ἡ μαγεία εἶναι πρῶτα ἀπό ὅλα ἕνα αὐτογνωσιακό μονοπάτι, γι' αὐτό καί εἶναι σημαντικό ο μάγος νά γνωρίζει τον εαυτό του, τι εἶναι αὐτό που τον παρακινεῖ ὅπως καί τι εἶναι αὐτό που τον σταματά...»⁶.

β) «"Το Μονοπάτι του Κθούλου" του Όγκοστ Ντέρλεθ. Μόλις κυκλοφόρησε μια νέα μετάφραση του κλασσικού έργου του Ο. Ντέρλεθ, "Το Μονοπάτι του Κθούλου" ... Στο βιβλίο αὐτό, μια ομάδα ἀνθρώπων που γνωρίζουν τὰ μυστικά τῶν ἀκατονόμαστων λατρειῶν του σκότους, προσπαθοῦν ἀπεγνωσμένα νά σφραγίσουν τίς πύλες

φυλαχτῶν καί μαγικῶν φίλτρων.

5. Howard Phillips Lovecraft (20/8/1890–15/3/1937). Ἀμερικανός συγγραφέας μυθιστορημάτων τρόμου, φαντασίας καί «ἐπιστημονικῆς φαντασίας», ἰδιαίτερα τοῦ Weird fiction (ἀπόκοσμο-ἀλλόκοτο μυθιστόρημα).

6. <http://necronomicongnosis.blogspot.com/>

7. Cthulhu: Κοσμική ὄντοτητα, δημιουργημένο τοῦ H. P. Lovecraft, πού υἱοθετήθηκε καί ἀπό τόν διεθνή σατανισμό, ὡς ἕνας ἀπό τούς «Μεγάλους Παλαιούς» (δαίμονες) τῆς «Λαβκραφτιανῆς Μυθολογίας», μέ ἀποτέλεσμα τῆ δημιουργία ἀντίστοιχων «τυπικῶν» καί σεκτῶν σέ διεθνές ἐπίπεδο.

των διαστάσεων που πρόκειται σύντομα να ανοίξουν για να εξαπολύσουν τον εξώτερο τρόπο»⁸.

γ) «Το Φεστιβάλ «Babalon Rising»⁹ είναι ένας τόπος για αποκρυφιστές όλων των ειδών, να συγκεντρωθούν, να συζητήσουν και να πραγματοποιήσουν *magick*¹⁰ και τελετουργίες, και να ζήσουν το «Νόμο του Thelema»... Το Babalon Rising ενθαρρύνει την αυτο-εξερεύνηση, την αυθόρμητη τελετουργία και το ζωντανό *magick*»¹¹.

Από τό ιστολόγιο πληροφορούμεθα ακόμη ότι: «Ο Γιώργος Ιωαννίδης είναι **ψυχολόγος**¹², αρχισυντάκτης του περιοδικού *mystery* και συγγραφέας του βιβλίου *Necronomicon* που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Αρχέτυπο».

Αν κάποιος εξειδικευμένος έρευνητής του χώρου του αποκρυφισμού μελετήσει προσεκτικά τά κείμενα αυτά, τά δεκάδες άρθρα, τά βιβλία και ιδίως τό προσωπικό ιστολόγιο «necronomicon gnosis», του κ. Γιώργου Ιωαννίδη, εύκολα αναγνωρίζει ότι ο συγγραφέας καταπιάνεται, εκτός των άλλων, μέ κάθε μορφή μαγείας και σατανισμού, πού υπάρχει σήμερα, διαφημίζοντας και προβάλλοντάς τα όλα αυτά μέ **θετικό τρόπο**.

Βέβαια, ό χώρος του νεοσατανισμού είναι πολυτασικός, καθόλου ένιαϊος, όμως μέ κοινά σημεία μεταξύ των διαφόρων ρευμάτων και ομάδων (σεκτών), αλλά και μέ σαφείς παραλλαγές στή θεωρία και διαφοροποιήσεις στίς τελετουργίες και στίς πρα-

κτικές του. Καί ό κ. Ιωαννίδης, φαίνεται νά προβάλλει έπιλεκτικά, αρχές και σημεία του νεοσατανισμού¹³ και ιδικά σέκτες πού ακολουθούν τίς διδασκαλίες του μεγαλύτερου σατανιστή του 20ου αιώνα, Aleister Crowley, του αυτοτιτλοφορούμενου «Τό Μεγάλο Θηρίο 666». Ό ίδιος, σέ σκοτεινό αποκρυφιστικό περιοδικό -τό bloodcult τ. 9 (2010), πού, ασπάζεται και προωθεί φρικτές και αποτρόπαιες μορφές νεοσατανισμού- υποστηρίζει ότι είναι αφιερωμένος στό πάθος του νά ασχολείται και νά προωθεί τή σκοτεινή μαγεία και τό νεοσατανισμό¹⁴.

Πώς όμως είναι δυνατόν ό κ. Ιωαννίδης νά προτρέπει και νά στέλνει τούς έπισκέπτες του ιστολογίου του νά μνηθούν στό νεοσατανισμό, στό έξωτερικό πάνω στίς πρακτικές του Κρούλυ¹⁵ -πού είχε έθιστεί εκτός των άλλων και στά ναρκωτικά- τή στιγμή πού τό Διοικητικό δικαστήριο του Βερολίνου τό 1985 διέλυσε τήν ομάδα του (τό τάγμα Thelema)¹⁶; Σ' αυτό τό Τάγμα μία από τίς σεξουαλικές διαστροφές πού υποχρεώνονταν τά θύματά του νά πράττουν ήταν ή «Προπόνηση αηδίας» -νά πίνει δηλαδή κανείς τά ούρα του και νά τρώει τά κόπρανά του- στά πλαίσια τής «καταστροφής των μέχρι τώρα αντιλήψεων για τήν ήθικη»... μεταξύ άλλων μέσω αναγκαστικού σέξ, μέ τήν υποβοήθηση αλκοόλ, και τήν απόλυτη ύποταγή στόν αρχηγό ή στους «γυμναστές» του τάγματος. Αυτή ή διαστροφή κληρονομήθηκε σέ όρισμένες ομάδες του Κρούλυ, ό οποίος άφώδευε επάνω στό χαλί και υποστήριζε πως τά κόπρανά του είναι άγια.

Ό Κρούλυ είχε αυτοανακηρυχθεί, τό 1925, «Σωτήρας του κόσμου» και πρέσβευε ότι ό

8. <http://necronomicongnosis.blogspot.com/2010/04/blog-post.html>

9. «Ανάσταση (έξέγερση) τής Μπάμπαλον» (Babalon). Πρόκειται για τήν πόρνη (Αποκάλυψις ΙΖ' 2-6), τό δαιμόνιο-θεά πού μνημονεύεται στό μνητικό σύστημα «Θέλημα» (Thelema) και στό «Βιβλίο του Νόμου», του σατανιστή Aleister Crowley.

10. Magick: Η μαγεία (Magic), όπως περιγράφεται και πραγματοποιείται από τον Βρετανό σατανιστή Aleister Crowley, ό οποίος εισήγαγε και τή συγκεκριμένη λέξη.

11. <http://necronomicongnosis.blogspot.com/2010/03/babalon-rising-2010.html>

12. Οι ύπογραμμίσεις, δικές μας.

13. <http://apopheneia.blogspot.com/2009/10/happy-birthday-mr-crowley.html>

14. <http://apopheneia.blogspot.com/2009/12/h-bloodcult.html> και bloodcult, τ. 9, σ.σ. 18-20.

15. http://necronomicongnosis.blogspot.com/2009/03/blog-post_17.html

16. «Νεοσατανισμός», π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου, Αθήνα 1996, σελ. 115-123.

Σατανᾶς «δέν εἶναι ἐχθρός τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ζώή... ἀγάπη... φῶς. Ὁ δρόμος πρὸς τὸν Οὐρανὸ ὀδηγεῖ μέσῳ κολάσεως...»¹⁷, ἐνῶ σήμερα οἱ ὀπαδοὶ του, ἂν καὶ νεκρός, τοῦ εὐχονται: «*Happy Birthday Mr. Crowley*» (Χρόνια Πολλά κ. Κρόουλυ) καὶ «εὐχονται» μεταξὺ τους: «*Happy Crowleymass to all*»¹⁸!

ΣΤΕΦΑΝΙ ΜΕΓΙΕΡ. ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Εἶναι προφανῶς τῆς μοίρας τῶν παιδιῶν μας νὰ ἀντιμετωπίζουν τίς ἐκάστοτε «λογοτεχνικές ἀνησυχίες» προβληματικῶν γυναικῶν, τίς ὁποῖες τό κατεστημένο τῆς «Νέας Ἐποχῆς» προωθεῖ ὡς «συγγραφεῖς» πολλῶν τίτλων, ἑκατομμυρίων ἀντιτύπων, μεταφρασμένων σέ δεκάδες γλῶσσες, πού τέλος καταλήγουν καί σέ σενάρια κινηματογραφικῶν ταινιῶν.

Ἔτσι, ἀφοῦ «λουστήκαμε» ἐπὶ μία δεκαετία τὰ νοσηρά συγγραφικά προϊόντα τῆς «πάμπτωχης», διαζευγμένης, πάσχουσας ἀπὸ κατάθλιψη, βρετανίδας J. K. Rowling, συγγραφέα τοῦ μάγου Χάρι Πότερ, μέ τὰ γνωστά ἀποτελέσματα τῆς πλύσης ἐγκεφάλου τῶν παιδιῶν μας, ἐρχόμαστε σήμερα νὰ ἀντιμετωπίσουμε μία ἀκόμη «συγγραφέα» νεανικῆς μυθιστοριογραφίας, πού κατὰ τὰ ΜΜΕ εἶναι: «μιά φιλήσυχη νοικοκυρά, μορμόνος στό θρήσκευμα, μητέρα τριῶν παιδιῶν, ἀπὸ τὴν Ἀριζόνα, υπεύθυνη γιὰ τό πιό ἀνεξήγητο καί μαζικό λογοτεχνικό φαινόμενο τῶν τελευταίων ἐτῶν»¹⁹.

Πρόκειται γιὰ τὴ Στέφανι Μέγιερ καί τὴν τετραλογία τοῦ «Λυκόφωτος», ἐνός σεναρίου πού ἀναπτύσσεται στὰ βιβλία: «Λυκόφως», «Νέα Σελήνη», «Ἡ Ἐκλειψη» καί «Χαραυγή» καί πού ἐξιστοροῦν τό «ρομαντι-

κό εἰδύλλιο ἀνάμεσα σέ ἓνα αἰωνόβιο ἀγόρι μέ βαμπερικές ὀρέξεις καί σέ ἓνα μοναχικό κορίτσι πού προέρχεται ἀπὸ χωρισμένους γονεῖς καί θεωρητικά δέν πιστεύει στὴν ἀληθινὴ ἀγάπη»²⁰.

Δέν θά ἐπεκταθοῦμε στὴν ἀναδημοσίευση τῆς διεθνoῦς κριτικῆς «γιὰ τό πιό ἀναπάντεχο καί μαζικό λογοτεχνικό φαινόμενο τῶν τελευταίων ἐτῶν... τὰ τέσσερα βιβλία τὰ ὁποῖα ἔχουν κερδίσει ἀναρίθμητους ἀναγνώστες, σελίδες ἐπὶ σελίδων ἀφιερωμένες σέ αὐτὰ ἀπὸ τὸν Τύπο ἀλλὰ καί ἀρκετοὺς ἐπικριτές». Οὔτε χρῆζει ἀναφορᾶς τό γεγονός ὅτι «οἱ θαυμαστὲς τῆς Μέγιερ χαρακτηρίζουν τὴ γραφὴ τῆς ἐθιστικὴ, σέ βαθμὸ πού τοὺς εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐγκαταλείψουν ἓνα μυθιστόρημά της προτοῦ τό καταβροχθίσουν μέχρι τὴν τελευταία του λέξη». Οὔτε ὅτι «πολλοὶ κριτικοὶ ἀναγνωρίζουν στὴ συγγραφέα τὴν ἰκανότητά της νὰ ἐμπλέκει μέ εὐκολία τό ἀναγνωστικό κοινὸ στὸν σκοτεινὸ ρομαντικό κόσμον της καί νὰ τοῦ προσφέρει ἓνα ἰδανικό μυθιστορηματικὸ ἀντίδοτο στὴν καθημερινότητα...».

Τό βασικότερο –τό ὁποῖο οἱ σχολιαστὲς σέ διεθνές ἐπίπεδο ἀγνοοῦν– εἶναι ὅτι σήμερα κανένα βιβλίον δέν γίνεται best seller ἂν δέν καλύπτει τίς προϋποθέσεις, πού ἢ «New Age» ἔχει καθορίσει γιὰ τὴν προώθηση τῶν συμφερόντων της κι αὐτὰ εἶναι: ἢ νοσηρὴ μεταφυσικὴ, δηλαδή, ἢ προβολὴ τῆς μαγείας, τοῦ βαμπερισμοῦ (εἶδος νεοσατανισμοῦ), τοῦ ἐξωγήινου, στοιχείου, τοῦ κάθε εἶδους ἐξωπραγματικοῦ κ. ἄ.

Ἡ «Νέα Ἐποχὴ» προσεγγίζει τό εὐρὺ κοινὸ –πέραν τῆς ἄμεσης προβολῆς τῶν δοξασιῶν καί πρακτικῶν της– μέσῳ τῆς νοσηρῆς περιέργειας γύρω ἀπὸ ἀπαγορευμένες καί καταστροφικὲς περιοχὲς καί μεθόδους καί τὴν πλάνη τῆς δηθεν ἀπόκτησης δύναμης πέραν ἀπὸ κάθε μέτρο καί ἔλεγχου.

Τό διεθνές ἐνῆλικό κοινὸ ἀφοῦ ἐπὶ κά-

17. Στό ἴδιο.

18. <http://apopheneia.blogspot.com/2009/10/happy-birthday-mr-crowley.html>

19. «Κ», ἐνθετο τῆς Καθημερινῆς, 15-11-2009 καί http://news.kathimerini.gr/4Dcgi/4Dcgi/_w_articles_civ_11_29/03/2009_309058

20. Στό ἴδιο.

ποιες δεκαετίες «παιδαγωγήθηκε» σταδιακά, πρώτα με την ούφολογία (Star Trek, Star Wars κ. ἄ.) καί «κατατρομοκρατήθηκε» μέ τά «παραφυσικά» thriller, στή συνέχεια γαλουχήθηκε μέ τά «x files» (1993 - 2002) καί τίς «Μάγισσες» (Charmed, 1998 - 2006), σήμερα εἶναι πανέτοιμο νά δεχθεῖ ὅ,τι ἡ «New Age» προτίθεται, μέσῳ τῶν ἐλεγχόμενων ἀπό αὐτή ΜΜΕ, νά τοῦ προσφέρει. Παράλληλα τά παιδιά μας ἐθίστηκαν ἀνεπίτρεπτα σέ ὅλα τά ἀντίστοιχα καταστρεπτικά προϊόντα μέ ἀποκορύφωμα τόν Χάρι Πότερ.

Μία καί μοναδική ἐλπίδα διαφαίνεται γιά ὅσους εἶναι ἀκόμη διατεθειμένοι νά ἀντισταθοῦν: Ἡ Ἐκκλησία· ἡ μόνη δυνατότητα σωτηρίας γιά τόν ἄνθρωπο καί τήν ἀνθρωπότητα. Ἡ Ἐκκλησία πού μέ τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Κυρίου μας μπορεῖ νά μᾶς βγάλει ἀπό τό ἀδιέξοδο.

ΔΙΑΚΟΝΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Α. Μέ τήν ἔναρξη τοῦ νέου ἔτους 2010 συνεχίστηκε ἡ λειτουργία τοῦ «Σεμιναρίου Ὁρθοδόξου Πίστεως καί Οἰκοδομῆς στήν Ὁρθοδοξία», τό ὁποῖο πλησιάζει νά συμπληρώσει τήν 3η δεκαετία λειτουργίας του. Κατά τήν μακρά αὐτή διακονία του, τό Σεμινάριο βοήθησε πολλούς ἀνθρώπους καί ιδιαίτερα νέους νά βροῦν ἀπαντήσεις στά ὑπαρξιακά τους ἐρωτήματα. Οἱ ὁμιλίες γίνονται κάθε Κυριακή, 11.30 π.μ. ἕως 13.00, ἀπό ἐκλεκτούς ὁμιλητές, οἱ ὁποῖοι μέ πολλή ἀγάπη καί μέ ἐξαιρετική γνώση τῶν προβλημάτων πού ἀπασχολοῦν τό λαό τοῦ Κυρίου, ἀναπτύσσουν στούς συνεργάτες καί φίλους τῆς Π. Ε. Γ. θέματα πού ἔχουν σχέση μέ τήν ἐν Χριστῷ ζωή καί τήν Ἐκκλησιαστική μας παράδοση.

Κατά τό πρῶτο τρίμηνο 2010 πραγματοποιήθηκαν οἱ ἐξῆς εἰσηγήσεις:

Ὁ Αἰδεσιμολ. Πρεσβ. π. Σωτήριος Γκίκας, μέ θέμα: «Τά πάντα καί ἐν πᾶσι Χριστός».

Ὁ Καθηγητής κ. Νικόλαος Μπρατσιώτης, μέ θέμα: «Ὁ ψαλμός τῆς μετανοίας (50ος-Ν')».

Ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Τιμόθεος Παπαδάκης, μέ θέμα: «Τά ἀποτελέσματα τῆς ἁμαρτίας. Τό κακό στήν κοινωνία καί στόν Κόσμο».

Ὁ Ὅσιολ. Μοναχός π. Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης, μέ θέμα: «Πατρίς εἶναι τό ἀντίτυπον τοῦ γήινου παραδείσου».

Ὁ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρ. π. Ἰωάννης Φωτοπουλος, μέ θέμα: «Περί Νηστείας...».

Ὁ Καθηγητής κ. Γεώργιος Κόρδης, μέ θέμα: «Ὁ ἅγιος γράφος καί τό ἔργο του μέσα στό ναό».

Ὁ Συγγραφέας κ. Δημήτριος Κόκκορης, μέ θέμα: «Πῶς ὁ Χριστός ἔγινε λύτρο γιά μᾶς».

Ὁ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρ. π. Κωνσταντῖνος Στρατηγόπουλος, μέ θέμα: «Ἐξτρεμιστικές θρησκευτικές ομάδες».

Ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Ἐφραίμ Τριανταφυλλόπουλος, μέ θέμα: «Ἀπό τά ξυλοκέρατα τῆς ἀσωτίας στό δείπνο τῆς Βασιλείας».

Ὁ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρ. π. Κυριακός Τσουρός, μέ θέμα: «Προτεσταντικές ομάδες στήν Ἑλλάδα».

Ἡ Π. Ε. Γ. πού ἀποτελεῖ τόν ὀργανωτικό καί οἰκονομικό φορέα τοῦ Σεμιναρίου συνιστᾶ στούς φίλους καί συνεργάτες τῆς πού παρακολουθοῦν τά μαθήματα, νά τό κάνουν γνωστό καί νά καλέσουν καί ἄλλους φίλους καί γνωστούς τους, πού δέν τό γνωρίζουν νά συμμετάσχουν σ' αὐτό.

Β. Στά πλαίσια τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Σεμιναρίου τῆς Π. Ε. Γ. πραγματοποιήθηκαν, κατά τό τρίμηνο Ἰανουαρίου-Μαρτίου, δύο ἡμερίδες, μέ σκοπό τόν καταρτισμό συνεργατῶν τῆς Ἑνώσεως γιά νά ἀναλάβουν διακονία ἐνημέρωσης καί παροχῆς βοήθειας σέ ὅσους ἀντιμετωπίζουν προβλήματα ἀπό τήν ἐμπλοκή τους σέ αἰρετικές ομάδες. Ἡ πρώτη ἡμερίδα ἔγινε τό Σάββατο (30 Ἰανουαρίου), στό Πνευματικό Κέντρο τοῦ

Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Κοντοπεύκου Ἁγίας Παρασκευῆς. Εἰσηγητὴς ἦταν ὁ Ὅσιολ. Μοναχὸς π. Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης, μέ θέμα: «Ἰούλιος Ἐβόλα. Διαπλοκή Φασισμοῦ & Ἀποκρυφισμοῦ». Ἡ δευτέρη ἡμερίδα πραγματοποιήθηκε στό Πνευματικό Κέντρο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς (13 Μαρτίου), μέ εἰσηγητή τόν κ. Μηνᾶ Ἀναστασάκη καί θέμα: «Ἡ ὀργάνωση τῶν “Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά”, ὡς μία παγκόσμια πνευματική δικτατορία. – Συνάψεις».

Προηγῆθηκε ἡ Θεία Λειτουργία καί μετὰ τήν εἰσηγήση ἀκολούθησε γεῦμα ἀγάπης καί πνευματικῆς κοινωνίας. Στήν ἡμερίδα τοῦ Μαρτίου, οἱ σύνοδοι εἶχαν τήν εὐκαιρία νά ἐπισκεφθοῦν τόν τάφο τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Π. Ε. Γ. καί πνευματικοῦ γέροντός της ἀειμνήστου π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, καί νά τελέσουν Τρισάγιον ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του.

Στό τέλος τῆς 2^{ης} ἡμερίδας, ὁ Πρόεδρος τοῦ Πνευματικοῦ Συμβουλίου τῆς Π. Ε. Γ. π. Κυριακός Τσουρός ἔκοψε τή Βασιλόπιττα

τῆς Ἐνώσεως καί ἀπηύθυνε χαιρετισμό καί παραινέσεις στά μέλη καί τούς συνεργάτες τῆς Π. Ε. Γ. Ἀκολούθησε δεξίωση σέ ἀτμόσφαιρα πνευματικῆς καί ἀδελφικῆς κοινωνίας καί ἀγάπης.

Γιά τήν ἐνημέρωση τῶν πολιτῶν σέ θέματα σχετικά μέ τήν δραστηριότητα τῶν σεκτῶν, μέλη τῆς Π.Ε.Γ. ἔδωσαν διαλέξεις κατά τό τρίμηνο Ἰανουαρίου - Μαρτίου σέ ἐνορίες τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καί στίς ἔδρες Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Γ. Συνεχίστηκε καί κατά τό τρίμηνο Ἰανουαρίου - Μαρτίου ἡ ἐντατική ἐκπαίδευση συνεργατῶν τῆς Π. Ε. Γ. στίς εἰδικές «Ὅμαδες Ἐκπαίδευσης καί ἐπανένταξης». Τά μαθήματα στίς ὁμάδες αὐτές παρακολουθοῦν ὅσοι θέλουν νά ἐνταχθοῦν στό πρόγραμμα διακονίας ἀντιμετώπισης τῶν ποικίλων πνευματικῶν καί κοινωνικῶν προβλημάτων, πού δημιουργοῦνται σέ νεαρά κυρίως ἄτομα ἀπό τήν προσηλυτιστική δραστηριότητα τῶν «θρησκευτῶν νεότητος» καί τῶν «ὁμάδων διανοητικοῦ χειρισμοῦ».

ΟΜΑΔΕΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΟΥ ΣΚΗΝΙΚΟΥ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

Λειτουργοῦν καί ἐφέτος, στά πλαίσια τῆς Π. Ε. Γ., οἱ ἐξῆς Ὅμαδες Μελέτης τοῦ Σκηνικοῦ τῶν Αἰρέσεων καί τῆς Παραθρησκείας:

1. **Ὅμαδα Μελέτης** τῆς ἱστορίας, ἐξέλιξης, διδασκαλίας καί δράσης τῆς **Ἐταιρίας «Σκοπιά»** τῶν **«Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά»**. Κάθε Πέμπτη, 5.30' - 6.30' μ.μ.
2. **Ὅμαδα Μελέτης** τῆς ἱστορίας, ἐξέλιξης, διδασκαλίας καί δράσης τῶν **Πεντηκοστιανῶν**. Κάθε Δευτέρα, 6.00' - 8.00' μ.μ.
3. **Ὅμαδα Μελέτης** τῆς ἱστορίας, ἐξέλιξης, διδασκαλίας καί δράσης τῆς **Νεοειδωλολατρίας**. Κάθε Δευτέρα, 6.30' - 8.30' μ.μ.
4. **Ὅμαδα Μελέτης** τοῦ σκηνικοῦ τῆς **«Νέας Ἐποχῆς»** (Γκουρουϊστικές, Ἀποκρυφιστικές, Ἐναλλακτικές, Νεο Γνωστικές, Σατανιστικές κ.λπ. ὁμάδες). Κάθε Πέμπτη, 7.00' - 9.00' μ.μ.

Τά **Μαθήματα** πραγματοποιοῦνται σέ αἴθουσα τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς (Ἀποστόλου Παύλου 10, δύο δρόμους δεξιά, μετὰ τήν Ε. Ρ. Τ.). Τηλ. ἐπικοινωνίας: 210 6396 665.

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Μᾶς κοινοποιήθηκε ἡ κατωτέρω ἐπιστολή τὴν ὁποία καὶ δημοσιεύουμε.

**Επιτροπή Αποκάθαρσης
Ελληνικῶν Φορέων & Δραστηριοτήτων
ἀπὸ τὴν αποκρουστικὴ θεματολογία.**

Χαριλάου Τρικούπη 83, 106 81 Αθήνα.

Αθήνα, 5 Μαΐου 2010

Πρὸς τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο τοῦ Δήμου Νέας Πεντέλης, Fax: 2108042302, 2108040580.

Κύριε Δήμαρχε, κ. Πρόεδρε τοῦ Δ. Σ., κ.κ. Δημοτικοὶ Σύμβουλοι,

Με ιδιαίτερη ἀνησυχία πληροφορηθήκαμε τὴ συννεργασία τοῦ Δήμου με τὸν φορέα «Ὀμιλος Εξυπηρετητῶν, Πνευματικὸ Κέντρο» γιὰ τὴν πραγματοποίηση «μαθημάτων διαλογιστικῆς χαλάρωσης».

Επειδὴ προφανῶς δὲν γνωρίζετε σε βάθος περὶ τοῦ ἐν λόγω φορέα, θὰ θέλαμε νὰ σας πληροφορήσουμε ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ κάποιον ὄμιλο, που ἀσχολεῖται ἀπλῶς με τὴ φιλοσοφία ἢ τὶς τέχνες, ἀλλὰ περὶ οργάνωσης, που ἀσκεῖ αποκρουστικὲς πρακτικὲς στὰ πλαίσια τῆς «Νέας Εποχῆς» τοῦ Ὑδροχόου καὶ θεωρεῖ τὸν ἀρχηγό τῆς ἐνσάρκωσης τοῦ «Ἐσωτερικοῦ Διδασκάλου», προσώπου με μεταφυσικὲς ιδιότητες καὶ ἐξουσίες.

Ακόμη, τὸ ἀντικείμενο τῶν «μαθημάτων» ἀποτελεῖ «πρακτικὴ διαλογισμοῦ», τεχνικῆς ἀκρῶς επικίνδυνης γιὰ τὴν ψυχικὴ καὶ σωματικὴ ὑπόσταση τοῦ ἀνθρώπου, προϊόν τῶν ἀνατολικῶν θρησκευτικῶν συστημάτων καὶ τοῦ αποκρουσισμοῦ.

Ὁ διαλογισμὸς (meditation) δείχνει στὰ ἀρχικὰ τοῦ στάδια νὰ δημιουργεῖ συνθήκες χαλάρωσης καὶ ἐσωτερικῆς γαληνῆς, ὅμως στὴ συνέχεια λειτουργεῖ ὡς «ψυχοναρκωτικὸ» καὶ καταλήγει στὴν ἐξάρτηση τοῦ πειραματιζόμενου ἀπὸ τὴν «τεχνικὴ» καὶ τοὺς «διδασκάλους» τῆς «τεχνικῆς», με ἀποτέλεσμα τὴ συνειδησιακὴ ἀμβλυνση, συχνὰ δε μπορεῖ νὰ ἐπιφέρει καὶ ψυχοσωματικὲς βλάβες.

Γενικὰ, οἱ οργάνωσεις αὐτὲς εἶναι επικίνδυνες γιὰτί με τὶς ψυχοτεχνικὲς (ἀποκρουστικὲς πρακτικὲς), που ἐφαρμόζουν στὰ μέλη τοὺς καὶ στοὺς εκπαιδευόμενους- τοὺς ὁποίους αἰσιοδοξοῦν νὰ ἐντάξουν ὡς μέλη τοὺς- ἀσκοῦν πλύση ἐγκεφάλου καὶ ἀλλοιώνουν τὸ φρόνημα τῶν ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους ποδηγετοῦν, με συνέπεια τὴν ἐξάρτηση ἀπὸ τὸν ἀρχηγό, τὴν οργάνωση καὶ τὴ διδασκαλία τῆς οργάνωσης.

Τέλος, ἡ οργάνωση «Ὀμιλος Εξυπηρετητῶν» ἔχει χαρακτηριστεῖ «ἀσυμβίβαστη με τὴν Ὁρθόδοξη Χριστιανικὴ πίστη», ἀπὸ τὴν «Ζ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Ἐντεταλμένων, Ἱερῶν Μητροπόλεων γιὰ θέματα αἰρέσεων καὶ παραθρησκείας» (Ἀλίαρτος Βοιωτίας 20-26/9/1995).

Πιστεύουμε ὅτι θὰ θελήσετε νὰ πληροφορηθεῖτε λεπτομερέστερα περὶ τῆς επικίνδυνης αὐτῆς οργάνωσης συμβουλευόμενοι τοὺς ἀρμόδιους φορεῖς.

Φιλικά

Γεράσιμος Βλάχος.

Κοινωνικὸς Λειτουργός.

Κοινοποίηση:

«Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν Αἰρέσεων», τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Fax: 2107272244.

«Πανελλήνια Ἐνωση Γονέων γιὰ τὴν Προστασία τῆς Οικογένειας καὶ τοῦ Ατόμου». Fax: 2106082219.

Mark Elias Johnes

Μετά το: **Ο ΝΙΚ ΜΑΡΒΕΛ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΤΟ ΘΗΡΙΟ**

Ήλθε το 2ο βιβλίο της σειράς του Νικ Μάρβελ,

Ο ΝΙΚ ΜΑΡΒΕΛ ΚΑΙ Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Μεταφρασμένο και προσαρμοσμένο από τον Γιάννη Μηλιώνη.

«Ο Νικ Μάρβελ και ο μαρμαρωμένος βασιλιάς» είναι ένα μυθιστόρημα, όμως ένα μυθιστόρημα αλλιώς από τ' άλλα.

Είναι γραμμένο για παιδιά, αλλά, όπως λέει κι ο μεταφραστής του, για παιδιά από 9 μέχρι και 99 ετών.

Είναι γραμμένο για τα παιδιά της γενιάς αυτής και μέσα σ' αυτό, τα νέα παιδιά μπορεί να συναντήσουν τον εαυτό τους, με τα καλά του και την ασχήμια του κι ίσως στο τέλος να θελήσουν ν' αξιοποιήσουν τα καλά.

Ο «Νικ Μάρβελ» είναι ένα «μοντέρνο» βιβλίο, που μιλά στα σημερινά παιδιά στη γλώσσα τους, στη γλώσσα, που αυτά καταλαβαίνουν και μέσα από τη γλώσσα αυτή περνά κάποια άλλα πράγματα, που τα σημερινά παιδιά ίσως δεν άκουσαν ποτέ κι ίσως δεν φαντάζονται καν ότι υπάρχουν.

Ο «Νικ Μάρβελ» γράφτηκε για σένα και για το παιδί σου, αλλά ειδικά γράφτηκε για το παιδί του «γείτονα» και θα μπορούσες να κάνεις «ιεραποστολή» χαρίζοντάς το.

Κάποια από τα γεγονότα και τα πρόσωπα που εμπλέκονται στο «μύθο» είναι φανταστικά, κάποια άλλα όμως όχι, κι από εσένα εξαρτάται να βρεις τελικά την άκρη.

Αξίζει να το διαβάσεις το «μυθιστόρημα» αυτό.

Θα σου λύσει πολλά ερωτήματα, πριν σου δημιουργήσει καινούργια!

Καθ' ένα από τα δύο βιβλία: Σελίδες: 256, Τιμή λιανική: 10 €.

Πώληση χονδρική (για βιβλιοπωλεία) & λιανική:

Εκδόσεις Σταμούλη Α. Ε. Τηλ.: 210 5238305.

Αποστολές «επί αντικαταβολή»: Τηλ.: 210 6396665.

ΧΡΗΣΤΟΥ ΤΑΓΑΡΑΚΗ, ΕΡΕΥΝΗΤΟΥ ΑΘΛΙΑΤΡΙΚΗΣ

ΕΙΝΑΙ Η ΓΙΟΓΚΑ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΑΣΚΗΣΗ-ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ;

Είναι ή γιόγκα ως μυϊκή άσκηση κατάλληλη για τή βελτίωση τής υγείας;

Εδώ και αρκετές δεκαετίες, όρισμένοι κύκλοι προβάλλουν στο δυτικό κόσμο τή γιόγκα ως ιδανική μορφή σωματικής άσκησης.

Επίσης γίνονται μαθήματα-σεμινάρια γυμναστικών ασκήσεων, διδάσκονται στάσεις και κινήσεις του σώματος, όπως αυτές εφαρμόζονται

στόν ινδουισμό και στόν βουδισμό (γιόγκα).

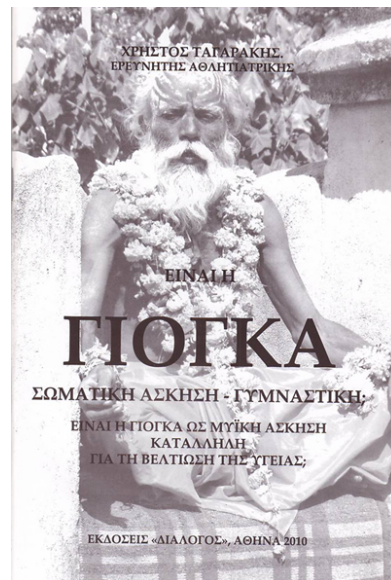
Στό παρόν κείμενο γίνεται προσπάθεια νά παρουσιαστεί τό θέμα μέ τόν απλούστερο δυνατό τρόπο.

Σκοπός τής μικρής αυτής εργασίας είναι νά μπορέσει νά άντιληφθει ό καθένας, άνεξαρτήτως τών θρησκευτικών, πολιτικών ή άλλων προτιμήσεων του τίσ διάφορες πλευρές του ζητήματος.

Η σωματική άσκηση είναι κοινό αγαθό, όπως και ή έλευθερία. Ό κάθε ένας έχει τό δικαίωμα νά γνωρίσει ποιά είναι ή αλήθεια γιά τό συγκεκριμένο θέμα.

Μόνο έτσι, θά είναι σέ θέση νά επιλέξει έλεύθερα, αυτό πού ό ίδιος κρίνει ως σωστό.

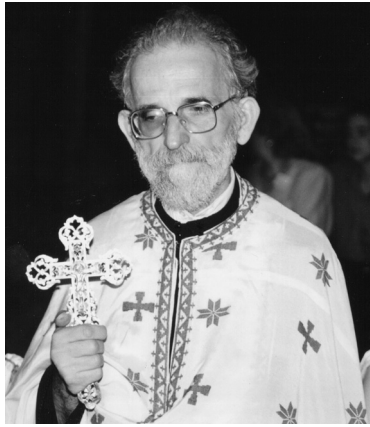
Η μελέτη γίνεται μέ βάση τίσ σύγχρονες απόψεις τής ιατρικής, τής αθλητιατρικής και τής θρησκευολογίας.

Σελίδες: 40. Τιμή λιανική: 2 €.

Πώληση χονδρική (για βιβλιοπωλεία) & λιανική: Εκδόσεις Σταμούλη Α. Ε., τηλ.: 210 5238305.

Γιά αποστολές «επί αντικαταβολή»: Τηλ.: 210 6396665, Fax: 210 6082219.

**ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΙΣΤΟΥΜΕ
του π. Αντωνίου Άλεβιζοπούλου
και συνεργατών του**

1. «Ἡ Ὁρθοδοξία μας».
2. «Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Πίστη-Λατρεία- Ζωή».
3. «The Orthodox Church. Its Faith, Worship and Life».
4. «Ἡ ἀστρολογία στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
5. «Ποιμαντική ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας».
6. «Ἐγχειρίδιο αἱρέσεων καί παραχριστιανικῶν ὁμάδων», (ἔκδ. Γ΄).
7. «Πεντηκοστιανοί καί Ὁρθοδοξία».
8. «Μετενσάρκωση ἢ Ἀνάσταση; Ὁρθόδοξη θεώρηση τοῦ Κακοῦ», (ἔκδ. Β΄).
9. «Ἀποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός, “Νέα Ἐποχή”», (ἔκδ. Γ΄).
10. «Διαλογισμός ἢ προσευχή; Ὁρθόδοξη θεώρηση».
11. «Ἡ Λατρεία τῆς “Σκοπιᾶς”», (τόμος Α΄).
12. «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά καί Ὁρθοδοξία», (τόμος Γ΄).
13. «Ἡ χαμένη ἀθωότητα. Περιπλανήσεις σέ δρόμους τοῦ Ἐωσφόρου».
14. «Νεοφανεῖς αἱρέσεις-Καταστροφικές Λατρεῖες στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
15. «Ἐγκληματικὸ δόγμα. Ἐμπειρίες πρώην σατανιστῶν».
16. «Ὁμάδες ἀσυμβίβαστες μὲ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη», ἔκδ. Ζ΄ Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως (Ἀλίαρτος 20-26/9/1995).
17. «Ναζισμὸς μὲ ἄλλο πρόσωπο. Μεθοδεύσεις ὁλοκληρωτικῶν αἱρέσεων καί παραθρησκευτικῶν ὁμάδων».
18. «Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων. Προβληματική καὶ στρατηγική».
19. «Νεοσατανισμὸς. Ὁρθόδοξη θεώρηση καὶ ἀντιμετώπιση».
20. «Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας. Πρακτικὸς ὁδηγὸς γιὰ τὴν οἰκογένεια».
21. «Τὸ Νόημα τῆς ζωῆς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
22. «Καταστροφικὲς λατρεῖες στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ νομικὴ ἀντιμετώπισή τους».
23. «Αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, σωτηρία».
24. «Ρωμαιοκαθολικισμὸς, Προτεσταντισμὸς καὶ Ὁρθοδοξία».
25. «Ἀφιέρωμα στὸν π. Ἀντώνιο Ἀλεβιζόπουλο» ἔκδ. Π.Ε.Γ.
26. Μοναχῆς Ἀντωνίας, «Νεοπεντηκοστιανοὶ στὴν Ἑλλάδα», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
27. Νικολάου Σταυριανίδη, «Θρησκευτικὴ Ἐλευθερία», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
28. Νικολάου Σταυριανίδη, «Θεοσοφία - “Νέα Ἐποχή”», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
29. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, «Σχεδιάγραμμα Ὁρθόδοξου Κατηχήσεως», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
30. Ἰωάννου Μηλιῶνη, «Ναὶ ἢ ΟΧΙ στό Χάρι Πότερ;», ἔκδ. Π.Ε.Γ. (ἔκδ. Δ΄).
31. Λεωνίδου Ἰ. Φιλιππίδου. «Ἡ Παγκόσμιος προσδοκία Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
32. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, «Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Ἑβδομάς», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
33. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», Γενικὴ θεώρηση, (τεῦχος 1ο).
34. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», Καμπάλα κ.λπ. (τεῦχος 2ο).
35. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλχημεία» (τεῦχος 3ο).
36. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀποκρυφιστικὲς Ὁμάδες», Ροδόσταυροι κ.λπ. (τεῦχη 4ο-10ο).
37. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Νεοαποκρυφισμὸς», (τεῦχη 11ο-15ο).
38. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Μαγεία», (τεῦχη 16ο-20ο).
39. «Σατανιστικὲς παγίδες» (σειρά Β΄).
40. Κυριακοῦ Κυριαζόπουλου, «Σαηεντολογία», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
41. Κωνσταντίνου Χολέβα, «Ποιοὶ καὶ γιατί ἀμφισβητοῦν τὴν Ἑλληνορθόδοξη παράδοση;», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
42. Ἄννας Μπουρδάκου, «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά. Ἀπὸ τό Α στο Ω».
43. π. Κυριακοῦ Τσουροῦ, «Ὁ Νεοπαγανισμὸς τῆς “Νέας Ἐποχῆς”».
44. Χρήστου Ταγαράκη, «Εἶναι ἡ γιόγκα σωματικὴ ἄσκηση-γυμναστική;».

Βιβλία ἄλλων ἐκδόσεων ποὺ συνιστοῦμε

1. «Ἡ Ὁμοιοπαθητικὴ ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη», ἔκδ. Π.Ε.Γ Βορείου Ἑλλάδος, (ἔξαντλήθηκε). Ὑπάρχει στὴν ἰστοσελίδα: www.orthodoxnet.gr/modules.php?op=modload&name=News&file=article&sid=41
2. Μοναχοῦ Ἄρσενιου Βλιαγκόφτη, «Σύγχρονες Αἱρέσεις. Μία πραγματικὴ ἀπειλή», ἔκδ. Παρακαταθήκη (τηλ. 2310 222511).
3. Βουδιστικὲς αἱρέσεις στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», ἔκδ. Παρακαταθήκη (τηλ. 2310 222511).
4. Μ. Ε. Johnes, α) «Ὁ Νίκ Μάρβελ καὶ ὁ πόλεμος μὲ τὸ θηρίο», β) «Ὁ Νίκ Μάρβελ καὶ ὁ μαρμαρωμένος βασιλιάς», ἔκδ. Κ. Ε. Δ., Ι. Ν. Ἁγίου Νικολάου Πατρῶν (τηλ. 2610 275022).

Τὰ βιβλία διατίθενται στὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἄν δὲν τὰ βρίσκετε μπορεῖτε νὰ ἀπευθυνθεῖτε στὴν Π.Ε.Γ, τηλ. 210 6396665, προκειμένου νὰ σᾶς ἀποσταλοῦν ἐπὶ ἀντικαταβολή.